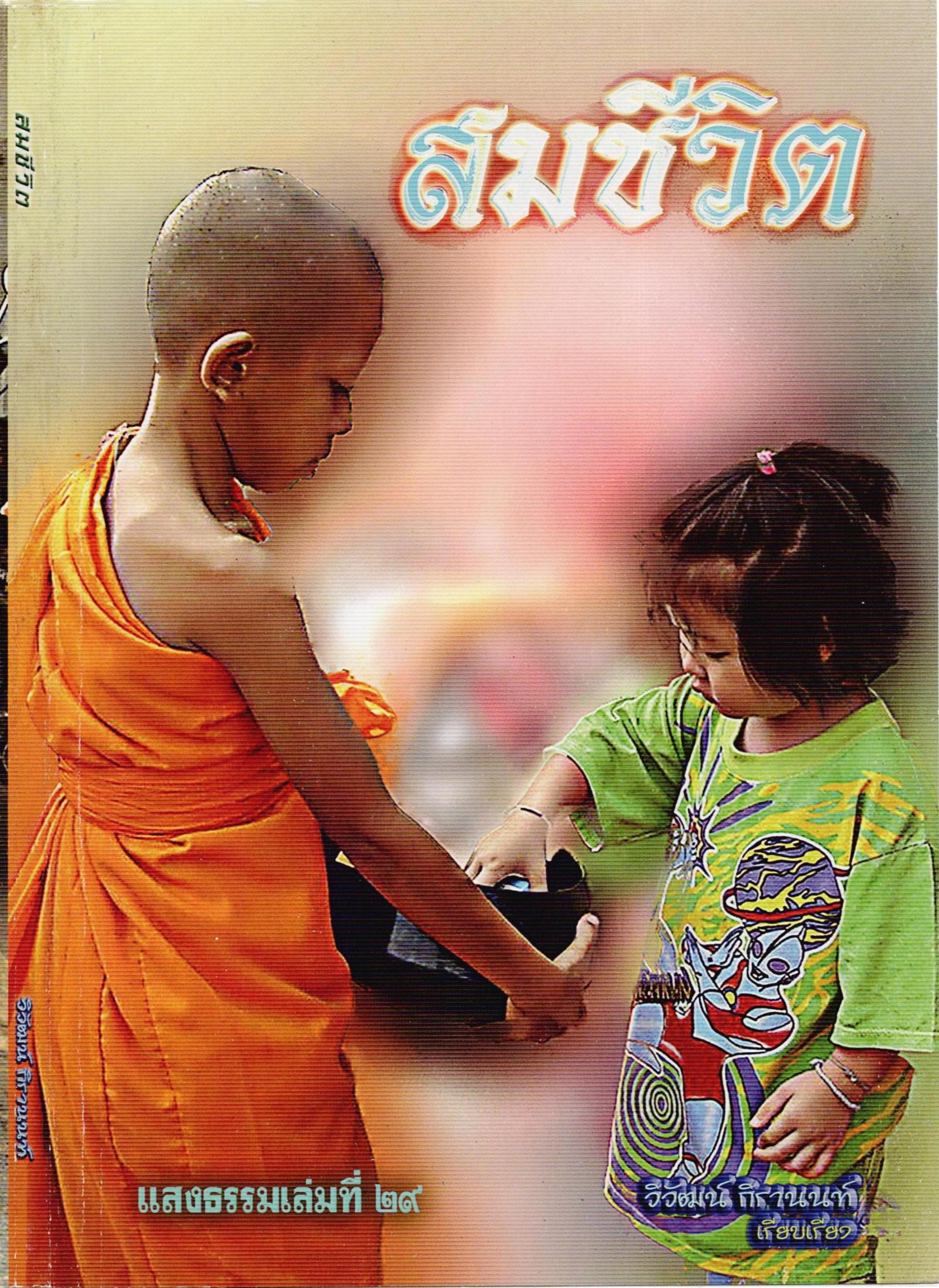

สัมชีวิต
แสงธรรมเล่มที่ ๒๙
วิวัฒน์ กิธานนท์
เรียบเรียง

แสงธรรม "สมชีวิต"

ISBN : ๙๗๘ - ๙๗๔ - ๙๙๙๑ - ๒๒ - ๐

ผู้เรียบเรียง : วิวัฒน์ กิรานนท์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๓,000 เล่ม

สนใจหนังสือนี้ ติดต่อรับฟรีได้ ๑ เล่ม ด้วยการส่งจดหมาย ไปยัง...

อาจารย์วิวัฒน์ กิรานนท์

๗๙/๖ ลาดพร้าว ซอย ๘ แขวงจอมพล

เขตจตุจักร กทม. ๑๐๙๐๐

สนใจต้องการมากกว่า ๑ เล่ม กรุณาช่วยค่าพิมพ์ด้วย

(เพื่อใช้พิมพ์เล่มอื่นต่อไป) ๐๘ ๖๙๐๕ ๓๑๗๑

พิมพ์ที่ อักษรสยามการพิมพ์

๑๖ ซอยบางแวก ๒ แยก ๔ สน. บางเสาธง จรัญสนิทวงศ์ ๑๓ ถนนบางแวก

แขวงคูหาสวรรค์ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐ E-mail : aksornsiam@yahoo.co.th

โทร. ๐-๒๔๑๐-๗๘๑๓, ๐-๒๔๑๐-๘๗๙๕-๖ นายประพล รุ่งรุจิโรจน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

สมชีวิต

แสงธรรมเล่มที่ ๒๙

วิวัฒน์ กิจานนท์
เรียบเรียง

พุทฺธํ นเม รตนภูตสิรีรจิตฺตํ

ข้าพเจ้านมัสการพระพุทธเจ้า ผู้มีพระกายและจิตเป็นรัตนะ

ธมฺมํ นเม รตนภูตวิสุทฺธิสารํ

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม มีสาระคือความหมดจดวิเศษเป็นรัตนะ

สงฺฆํ นเม รตนภูตสุสีลทิฏฺฐึ

ข้าพเจ้านมัสการพระสงฆ์ ผู้มีศีลและทิฏฐิงามเป็นรัตนะ

คำชี้แจง

หนังสือชุดแสงธรรมเล่ม ๒๙ นี้ ทิ้งช่วงห่างจากแสงธรรมเล่มที่ ๒๘ ค่อนข้างนาน เพราะเป็นช่วงที่ผู้เรียบเรียงมีเรื่องยุ่งอยู่มากมาย แต่ทุกอย่างก็ผ่านกันไปด้วยดี และด้วยเหตุที่เหมาะสมหลายอย่าง จึงได้ตกลงใจตั้งชื่อหนังสือแสงธรรมเล่มที่ ๒๙ นี้ว่า “สมชีวิต” เหตุที่สำคัญประการหนึ่งก็คือว่าจะได้คล้องจองกับแสงธรรมเล่มที่ ๒๘ ที่มีชื่อว่า “ฝนอารมณ์” นั่นเอง

ขอขอบคุณผู้ที่ช่วยเหลือในการจัดทำหนังสือนี้ ซึ่งก็คงเป็นคนเดิม ๆ คือ รศ.ดร.วิภา แสงพิสิทธิ์ ผู้ช่วยในการพิมพ์ต้นฉบับ คุณอมรดารา แจ่มสว่าง น้องสาวที่ช่วยในการตรวจทานต้นฉบับ คุณสุรีย์ กิรานนท์ ภรรยา ที่ช่วยอำนวยการติดต่อเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง คุณอรุณ รุ่งรุจิโรจน์ ผู้ดำเนินจัดการพิมพ์หนังสือนี้ รวมทั้งขอขอบคุณท่านผู้ร่วมอุปถัมภ์การพิมพ์ทุกท่าน ขออำนาจคุณความดีต่าง ๆ ที่พึงบังเกิดมี จงอภิบาลรักษาทุก ๆ ท่านให้พบแต่สิ่งที่ดีงามตลอดไป

วิวัฒน์ กิรานนท์

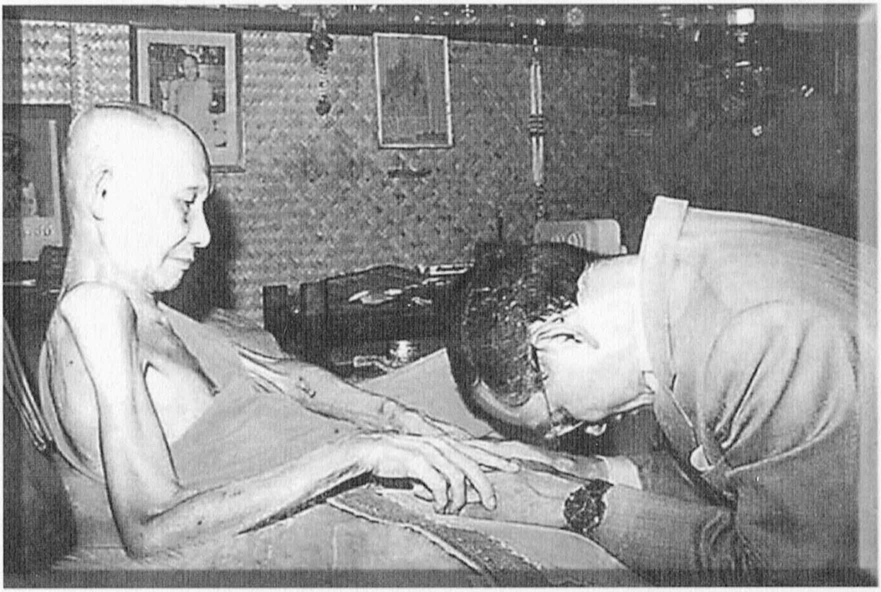
๑ มิถุนายน ๒๕๕๔

ชีวิตไม่เป็นเช่นดังหวัง

ร่างกายเรา เขาอยากแก่ เขาก็แก่
ไม่เคยแน่ เขาอยากเจ็บ เขาก็เจ็บ
หวังอะไร แม้ร่างกาย ผม ขน เล็บ
เราอยากเก็บ ไว้ไม่ตาย เขาก็ตาย

ทำอะไร ให้พอดี กับชีวิต
รักษาจิต รู้พอดี มีจุดหมาย
รู้เท่าทัน ชีวิตแท้ ว่าวุ่นวาย
จิตสบาย กายสงบ จบด้วยดี

สารบัญ

พระปรีชาญาณ

เมื่อได้อ่านบันทึกพระราชปุจฉา ซึ่งเป็นบันทึกพระราชดำรัสของในหลวงกับหลวงพ่อเกษม เขมโก แล้ว รู้สึกชื่นชมในพระปรีชาญาณของในหลวงท่านมาก จึงขอนำเอาบางส่วนของบันทึกนั้นมาเผยแพร่ ดังนี้

เริ่มต้นด้วยการสนทนาแบบง่ายๆ คือ ในหลวงท่านทรงถามว่า หลวงพ่อประจำอยู่ที่วัดนี้หรือ หลวงพ่อก็ตอบว่า ท่านประจำอยู่ที่สุสานไตรลักษณ์ *(ลำปาง)* และมาถึงตอนหนึ่ง หลวงพ่อก็ถวายพระพรว่า พระมหาบพิตรมีพระชนมายุเท่าไร ในหลวงตรัสว่า “ได้ ๕๐ ปี” ซึ่งในขณะนั้นหลวงพ่ออายุได้ ๖๗ ปี ในหลวงตรัสต่อว่า หลวงพ่ออยู่ตามป่ามีความสงบย่อมมีโอกาสปฏิบัติธรรมได้มากกว่าพระที่วัดในเมือง ซึ่งมีภารกิจเกี่ยวกับการปกครองและงานอื่น จะเป็นอย่างนั้นหรือเปล่า ซึ่งหลวงพ่อก็ถวายพระพรตอบว่า อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้ เพราะ**อยู่ป่าไม่มีภารกิจอย่างอื่น แต่ก็ขึ้นอยู่กับศีลบริสุทธิ์ด้วย เพราะเมื่อศีลบริสุทธิ์ จิตใจไม่ฟุ้งซ่าน นิวรณ์ไม่ครอบงำ ก็ปฏิบัติได้ผลง่าย**

ในหลวงตรัสว่า การปฏิบัติอย่างพระมีเวลามาก ย่อมจะได้ผลเร็ว ส่วนผู้มีเวลาน้อยมีภารกิจมากจะปฏิบัติอย่างหลวงพ่อก็ไม่อาจทำได้ จะมีวิธีปฏิบัติอย่างไร จะหั่นช่วงเวลาให้สั้นเข้าได้ไหม... เช่น ระหว่างที่มาอยู่ในพิธีนี้ มีช่วงที่ว่างอยู่ ก็ปฏิบัติเป็นระยะไปอย่างนี้ จะถูกหรือไม่ ซึ่งหลวงพ่อก็สนับสนุนว่า จะปฏิบัติอย่างนั้นก็ได้ ถ้าแบ่งเวลาได้

ในหลวง : ก็คิดว่าเป็นอย่างนั้น เช่นมาตัดลูกนิมิตนี้ ก็ถือว่าเป็นการปฏิบัติด้วย จึงมีกำลังใจมาก... การปฏิบัติธรรมเป็นระยะเวลาสั้นๆ เป็นตอนๆ อย่างนี้จะได้ผลไหม เหมือนช่างทาสีผนังโบสถ์ เขาทาทางโน้น ทางนี้ แล้วก็พัก แล้วก็ทำคล้ายเดิมใหม่ เช่นนี้ ก็ทาเสร็จได้ แต่ก็ใช้เวลา จึงอยากเรียนถามว่า ปฏิบัติอย่างนี้จะมีผลสำเร็จไหม?

หลวงพ่อ : ปฏิบัติอย่างนั้นก็ได้ โดย**อาศัยหลัก ๓ อย่าง คือ มีศีลบริสุทธิ์ มีจิตบริสุทธิ์ ทำบุญไว้ในชาติปางก่อนมาก มีบาปน้อย** ขอถวายพระพร

ในหลวง : ครับ ที่หลวงพ่อว่ามีศีลบริสุทธิ์ ชาติก่อนทำบุญไว้มาก อยากทราบว่า ผมเกิดเป็นอะไร ได้ทำอะไรไว้บ้าง จึงได้มาเป็นอย่างนี้

หลวงพ่อ : ยิ้มและนิ่ง และหันไปทางพระสงฆ์บอกว่า ตอบยาก... พระสงฆ์รูปนั้นจึงถวายพระพรว่า หลวงพ่อยืนยันว่ามหาบพิตรทรงมีศีลบริสุทธิ์ และทรงมีบุญมาก

ในหลวง : **เรื่องบุญกับกุศลนี้ก็อีกเรื่องหนึ่ง ตามที่รู้ผู้ทำบุญหรือผู้มีบุญได้ผลแค่เป็นเทวดาอยู่สวรรค์ ผู้มีกุศลหรือทำกุศลมีผลให้ได้นิพพาน** ถ้าอย่างนั้นที่ว่าพระราชามีบุญมากก็คงได้แค่เป็นเทวดาอยู่บนสวรรค์เท่านั้น ไม่ได้นิพพาน ทำไมเราไม่พูดถึงกุศลกันมากๆ บ้าง หลวงพ่อสอนให้คนปฏิบัติธรรมตามแนวปฏิบัติของหลวงพ่อบ้างหรือเปล่า?

หลวงพ่อ : ขอถวายพระพร สอนเหมือนกัน ได้ทราบว่าที่วัดปากน้ำ วัดมหาธาตุ ก็มีการสอนวิปัสสนากัมมัฏฐาน มหาบพิตรเคยเสด็จไปบ้างไหม?

ในหลวง : **ทราบ แต่ไม่เคยไป** หลวงพ่อ (*เกษม*) สอนอย่างไร อยากฟังบ้าง อยากได้เห็นแนวปฏิบัติ เอาอย่างนี้ไหม มีเครื่อง (*บันทึกเสียง*) หรือเปล่า? ... ขอให้หลวงพ่อสอนตามแนวที่เคยสอน อะไรก็ได้

หลวงพ่อ : ขอถวายพระพร มีเป็นประเภทภาษิตคติธรรมต่างๆ

ในหลวง : อะไรก็ได้ ขอให้เป็นคำสอนก็ใช้ได้

หลวงพ่อ : ได้ ขอถวายพระพร

ในหลวง : ขอนมัสการลา

เรื่องนี้ได้มีการบันทึกไว้เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๑ ผู้เรียบเรียงได้อ่านแล้ว ซาบซึ้งในพระปรีชาญาณมาก ซึ่งเห็นได้ชัดจากในเรื่องความแตกต่างของบุญและกุศล ขอให้ผู้อ่านสังเกตว่า บุญและกุศลนั้นต่างกัน บุญไม่ใช่สิ่งที่จะนำไปนิพพานโดยตรง แต่กุศลนั้นสามารถนำไปสู่พระนิพพานโดยตรง เราเอาบุญบาปไปนิพพานไม่ได้ วางบุญบาปได้แล้ว เมื่อมีความฉลาด (*กุศลแปลว่าฉลาด*) หรือมีปัญญาคือ มีวิปัสสนาเพียงพอ ตัดความยึดติดทั้งปวงได้ มีความสงบพอนั่นแหละถึงจะเข้าสู่พระนิพพานได้

สมรส

จะว่า "สม" อะไรก็ช่าง มันไม่สะใจเหมือน "สมน้ำหน้า" ความจริงแล้วมันก็ตะเภาเดียวกันกับ "สาแก่ใจ" หรืออะไรทำนองนั้น แต่ตกลงแล้ว ที่จริงๆ "สม" นั้นมันแปลว่าอะไรกันแน่ เมื่อตรวจพจนานุกรมดูก็พบว่า คำว่า "สม" หมายถึง เหมาะ เหมาะกับ ควรแก่ รับกัน ร่วมกัน ร่วมด้วยกัน เช่น "สมรู้" หมายถึง ร่วมกัน หรือร่วมรู้ด้วยกัน ดังนั้นสมรู้ร่วมคิดจึงหมายความว่ารู้เห็นเป็นใจทำด้วยกัน ถ้าสมควรก็หมายถึง พอเหมาะ พอควร ดังนี้เป็นต้น แล้วก็เลยมาคิดต่อไปว่า แล้วสมรสเล่าทำไมหมายถึง การแต่งงานอยู่กินด้วยกัน ก็เลยคิดต่อไปว่า คงจะมาจากคำว่า สม รวมกับคำว่า รส (*นิยม*) ที่หมายถึง รสนิยม ความคิดเห็น ร่วมกันได้ คือ มีแนวชีวิตที่เหมือนกัน ก็เลยมาร่วมชีวิตกัน ทำนองนั้นกระมัง ในอีกมุมมองหนึ่ง มีคำที่เขียนเหมือนกับสม แต่ความจริงอ่านว่า "สะ-มะ" ก็มี เช่น สมการ ที่เป็นศัพท์ทางคณิตศาสตร์ ไม่อ่านว่า "สม-กาน" แต่อ่านว่า "สะ-มะ-กาน" ถ้าอย่างนั้น "สะมะ" หรือ "สม" จะหมายถึง เท่ากันหรือสม่ำเสมอ แต่ก็แปลกที่ "สมรส" นั้น อ่านว่า "สม-รด" ไม่อ่านว่า "สะ-มะ-รส" ทั้งๆ ที่ความหมายนั้นจะหมายถึงรสนิยมที่เทียบเท่า เสมอกัน

ผู้ที่จะแต่งงานกันหรือสมรสกันนั้น ควรมีความเหมาะสมกันในคุณธรรม ๔ ประการ ที่เรียกว่า สมธรรม ๔ คือ มีธรรมที่สมกันหรือเสมอกัน ๔ อย่าง ถึงจะอยู่ด้วยกันยืด คือ คู่สมรสนั้นจะต้องมีความเหมาะสมที่จะเข้าด้วยกันได้ ดังต่อไปนี้

๑ สมศรัทธา คือ ต้องมีความเชื่อ ความเลื่อมใส รวมทั้งความไม่ชอบ เกลียด กลัว หรือความนิยมชมชอบที่เสมอๆ กัน

๒ สมศีลา คือ ต้องมีศีล ซึ่งหมายถึงมีข้อวัตร หรือมีความประพฤติ มีการกระทำที่เสมอกัน เข้ากันได้

๓ สมจาคา คือ ต้องมีความเอื้อเฟื้อ เสียสละ ใจกว้างโอบอ้อมอารีที่เสมอกัน

๔ สมปัญญา คือ ต้องมีปัญญา รู้เหตุ รู้ผล ฉลาดรอบรู้มีปฏิภาณที่เสมอกัน

ถ้าคู่ครองคู่ใดมีความ "สม" หรือ เสมอกันในคุณธรรม หรือมีรสนิยมเท่าเทียมกันอย่างนี้แล้ว ก็จะอยู่กินกันยืด เรียกว่า ถือไม้เท้ายอดทองกระบองยอดเพชรกันเลยทีเดียว

ความจริงแล้วเรื่องนี้เขียนขึ้นเพราะความต้องการจะตรวจ

สอบความหมายของคำว่า สมชีวิต ที่ใช้เป็นชื่อของหนังสือที่กำลังเขียนอยู่ แล้วคงเป็นความสมโอกาส คือ โอกาสมันเหมาะเจาะ จึงไปพ้องพานกับเรื่องของคำว่า “สม” และสมรส ก็เลยนำมาเขียนเล่าสู่กันต่อๆ ไป เรื่องของคุณธรรม ๔ ประการ สำหรับคู่สมรสนั้นผู้เรียบเรียงนำมาจากข้อเขียนของท่านเจ้าคุณพระพรหมคุณาภรณ์ (ประยุทธ์ ปยุตฺโต) ครับ แต่อาจจะตกๆ หล่นๆ หรือเกินเลยไปเพราะผู้เรียบเรียงนั้นขี้ไม้เกินไป ก็หวังว่าท่านผู้อ่านคงจะพิจารณากันเองได้นะครับ

ขอแถมเรื่องที่เกี่ยวกับคำว่า “สม” อีกสักนิดนะครับ เพราะพอดีเกี่ยวโยงไปถึงคำว่า สมชีวิต ที่เป็นชื่อของหนังสือเล่มนี้ได้ก็คือ สมชีพหรือสมชีวี คือ การมีความเป็นอยู่และชีวิตชีวาที่ทำอะไรด้วยจริงใจสม่ำเสมอ และเต็มไปด้วยชีวิตจิตใจนะครับ เมื่อได้มีความสมชีวิตหรือสมชีพแล้ว การเลี้ยงชีพของผู้นั้นก็จะเป็นสัมมา-ชีพ หรือสัมมาอาชีวะอย่างแน่นอน ความหมายของคำว่า สมชีวิตในความรู้สึกของผู้เรียบเรียงนั้นมีอยู่เช่นนั้น สมชีวิต ถ้าจะแปลงเป็น สมชีวิตา (*สะ-มะ-ชี-วิ-ตา*) ก็คือ **ชีวิตที่พอเพียง** หรือ**ชีวิตที่เพียงพอ** ซึ่งฟังดูแล้วก็เข้าท่าดีเหมือนกันนะครับ เขียนไปเขียนมาชักจะพาเยิ่นเย้อหรือเปล่าก็ไม่ทราบ จึงขอยุติเรื่องนี้ไว้เพียงเท่านี้นะครับ

ทิพยมนต์

ได้อ่านหนังสือทิพยมนต์ของท่านพ่อลี (พระสุทธิธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์) แล้วชอบใจสาระธรรมในหนังสือนั้นมาก จนอดใจไม่ไหวที่จะต้องนำมาเล่าสู่กันต่อไปให้ได้ และก็แน่นอนที่ผู้เรียบเรียงคงจะไม่คัดลอกหนังสือนั้นทั้งหมดมา แต่จะสรุปสาระความที่ตนเองเข้าใจมาเล่าสู่กันเพียงบางส่วนเท่านั้น

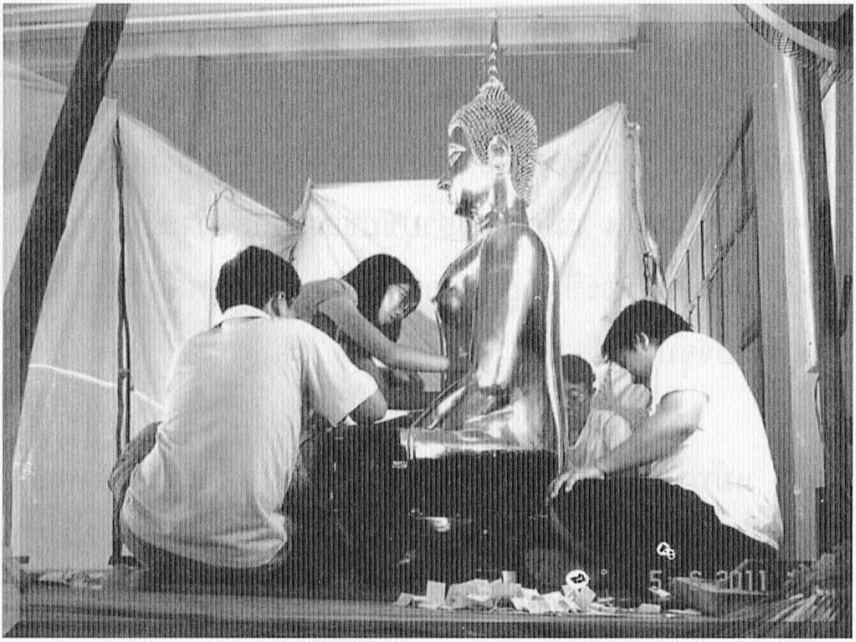
หนังสือทิพยมนต์นั้นมีผู้ได้นำไปพิมพ์แจกกันอยู่มากมาย แต่ใช้ชื่อต่างๆ กันไป เช่น คาถาตั้งธาตุ ฯลฯ "ท่านพ่อ" ได้เริ่มคำนำของท่านว่า หนังสือ "ทิพยมนต์" นี้ได้เขียนขึ้น**เป็นสายบรรทัดเครื่องจูงใจของผู้ปฏิบัติให้บรรลุถึงความบริสุทธิ์**... เพราะเป็นเรื่องของตนเอง...

ธรรมดามนุษย์เราย่อมเกิดจากธาตุ ๖ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ และวิญญาณธาตุ ซึ่งได้ประกอบกันขึ้นมาตามกรรม หรือการกระทำของตน ดีบ้าง ชั่วบ้าง เมื่อเป็นเช่นนี้ (*ธาตุนั้นก็*) ย่อมมีคุณ มีโทษ (*หรือให้คุณให้โทษ*) แก่ผู้ (*ที่*) อาศัยธาตุเหล่านั้นอยู่เสมอ เหมือนกับเด็กๆ ที่ (*อยู่กับเราก็*) จะมีเรื่องรบกวนอะไรๆ ให้กับเรา

ได้เป็นประจำ นอกจากอาหารที่จะเลี้ยงดูเด็กแล้ว หากมีการขับกล่อม (*เพิ่มเข้าไปอีก*) ด้วย ก็ย่อมจะทำให้เด็กนั้นมีความสมบูรณ์ดี (*พร้อม*) ทั้งร่างกายและจิตใจ (*ไม่ใช่สมบูรณ์ดีแต่เพียงกาย*) ดังนั้น การสวดมนต์ที่เกี่ยวเนื่องกับพระพุทธคุณ การเจริญเมตตา และการปฏิบัติที่ถูกต้อง ก็สามารถที่จะทำให้ธาตุของตนบริสุทธิ์ขึ้นจนกลายเป็นธาตุกายสิทธิ์ได้ เป็นการปรับธาตุ หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่าการตั้งธาตุ ผลแห่งการสวดมนต์ตั้งธาตุนี้สามารถทำให้สภาพต่างๆ รวมทั้งดินฟ้าอากาศนั้นเป็นมงคลขึ้นได้ด้วย เพราะแร่ธาตุต่างๆ ในโลกนี้ย่อมแล่นหรือดึงดูดถึงกันได้ทุกวินาที ดังเรื่องที่มีชาวอินเดียเล่าว่า ในอดีตมีฤาษีตนหนึ่งชื่อ กบิลฤาษีได้ไปเจริญทิพยมนต์อยู่ในป่าแห่งหนึ่งตลอด มีการแบ่งเป็น ๗ วาระ วนกันไปวาระละ ๗ วัน ๔ วาระแรกกระทำการสวดมนต์ทิพย์นี้โดยการหันหน้าไปในทิศทั้ง ๔ อยู่ทิศละ ๗ วัน ส่วนวาระที่ ๕ เขาได้หันหน้าลงสู่พื้นดิน วาระที่ ๖ เขาได้ยกมือ แหงนหน้าขึ้นไปในอากาศ ทำจิตให้สะอาดเอารัศมีของดวงดาวเป็นนิมิต วาระที่ ๗ เขาได้เจริญอานาปาน์ ปล่อยลมของเขาเองออกไปทุกทิศ โดยดูอำนาจแห่งกำลังจิตที่ประกอบด้วยพรหมวิหาร ๔ ประกอบกับทิพยมนต์ ดังนี้ ผลจากการปฏิบัติของฤาษีอยู่ ทำให้ป่านั้นเกิดเป็นป่ามหามงคล เช่นว่า ต้นไม้ทั้งหลายต่าง

สับเปลี่ยนกันผลิดอกออกผลอยู่ตลอดทุกฤดูกาล ทั้งมีน้ำใสสะอาดไหลริน สัตว์ตัวไหนเจ็บป่วยผ่านไปกินน้ำนั้น อาการป่วยก็จะสูญสิ้นไป มีใบหญ้าและเถาวัลย์สดชื่นอยู่เป็นนิจ สัตว์ที่ดุร้าย โหดร้ายเบียดเบียนกัน เมื่อผ่านเข้าไปในป่านั้นก็เหมือนราวกับว่าเป็นเพื่อนเป็นมิตรกัน ไม่ปรากฏกลิ่นโสโครกจากซากสัตว์ต่างๆ ที่ตายในป่านั้น ถ้าหากความตายมาถึง สัตว์นั้นก็ต้องดิ้นรนหนีไปตายในที่อื่น ต่อมาจึงได้มีพวกชาวศากยสกุลซึ่งเป็นต้นวงศ์ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้พากันไปตั้งเป็นเมือง-หลวงขึ้นในที่นั้น ขนานนามเมืองนั้นว่า “กรุงกบิลพัสดุ์” ตามนามของฤาษีตนนั้น นี่เป็นเรื่องที่ได้ฟังมา

เป็นเรื่องน่าคิด พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเป็นเลิศมนุษย์ ความบริสุทธิ์ของพระองค์ทำให้แม้พระธาตุของพระองค์ก็กลายเป็นธาตุกายสิทธิ์ เมื่อจิตบริสุทธิ์แล้วธาตุทั้ง ๖ ของพระองค์ก็พลอยบริสุทธิ์ไปด้วย ดั่งที่มีคำเล่าลืออยู่กันทั่วไปว่า มีพระธาตุเสด็จมาเองบ้าง หนีไปบ้าง ดังนี้เป็นต้น ซึ่งเป็นสิ่งที่แปลก เพราะสิ่งเหล่านี้สำเร็จมาจากดวงจิตอันบริสุทธิ์นั่นเอง เมื่อธาตุเหล่านี้เนื่องอยู่ในโลก สามารถทำให้โลกนั้นได้รับความชุ่มเย็นไปด้วยได้ เพราะธาตุอื่นก็ได้รับกระแสจากพระธาตุนั้นไปด้วย

เช่นกัน คนเราถ้าตั้งใจประพฤติปฏิบัติดี ก็ย่อมมีผลดีแก่ธาตุของตนและธาตุต่างๆ ในโลก ในทางตรงกันข้าม ถ้ามนุษย์เรามีจิตใจโหดร้าย เร่าร้อน ธาตุแห่งความเร่าร้อน คือ ธาตุไฟย่อมแผ่ซ่านออกไป ส่งผลให้แม้แต่ฤดูกาลก็จะผันแปรขึ้น แสงอาทิตย์ก็อาจทวีกล้าร้อนขึ้น จนเกิดเป็นไฟบรรลัยกัลป์ทำลายล้างโลกขึ้นมาได้

อ่านคำนำในหนังสือทิพยมนต์ของท่านพ่อลีแล้ว รู้สึกตรง

ใจผู้เรียบเรียงเป็นอันมาก เพราะตนเองนั้นเชื่อว่าธรรมชาติต่างๆ รอบตัวมวลมนุษยชาตินั้นเปลี่ยนแปลงไปตามกรรม คือ การกระทำของสรรพสัตว์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการกระทำของมนุษย์ในยุคนั้นๆ อย่างแน่นอน แม้กระทั่งอายุขัยของมวลสัตว์จะยืนยาว หรือจะหดสั้นลงก็ย่อมจะขึ้นอยู่กับการกระทำของสรรพสัตว์นั้น ทั้งในอดีตและปัจจุบัน

แม้ท่านพ่อลีจะใช้ชื่อหนังสือว่าทิพยมนต์ แต่เมื่ออ่านแล้วก็เห็นแต่คำบูชาพุทธคุณ และคำขอขมาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นการแสดงถึงความกตัญญูกตเวทีทั้งสิ้น อีกทั้งยังประกอบด้วยคำสอนในการปฏิบัติจิตใจให้อยู่ในทำนองคลองธรรมล้วนๆ ผู้เรียบเรียงจะไม่ก้าวเลยเข้าไปเขียนในเรื่องคำสอนอื่นๆ ของท่าน เพราะมีความบริบูรณ์พร้อมเสร็จอยู่เป็นอย่างดียิ่งแล้ว เหตุที่เรียบเรียงเขียนเรื่องข้างต้นทั้งหมดนี้ไว้ ก็เพียงเพื่อจะบอกกล่าวถึงความน่าสนใจในหนังสือดังกล่าวของท่านพ่อแก่ท่านผู้ที่มิเคยได้สัมผัสกับหนังสือนั้นไว้พอประมาณเพียงเท่านี้ และที่อยากจะเน้นก็คือว่า เรื่องธรรมชาติในยุคต่างๆ นั้นล้วนมีส่วนเกี่ยวเนื่องอยู่กับผลของการกระทำของมนุษยชาติในยุคนั้นๆ อยู่อย่างแน่นอน

กรรมเก่า

มันเป็นเวรกรรม โชคชะตา หรือพรหมลิขิต ก็สุดแท้แต่จะเรียกขานกัน ความจริงแล้วก็มีความหมายเดียวกัน คือ หมายถึงอำนาจมหัศจรรย์ที่บันดาลให้ชีวิตของสรรพสัตว์ ต้องเปลี่ยนแปลงหรือเป็นไปตามอำนาจนั้น ซึ่งผู้ที่เชื่อเรื่องนี้ก็จะพาเชื่อกันไป สุดแท้แต่ว่าใครจะมีแนวความคิดเป็นเช่นไร

หมูเป็นลูกชาวนาที่เมื่อเกิดมาก็มีปานที่ก้น หมูโตและเติบใหญ่จนได้มีครอบครัว และมีบุตรชายที่เพิ่งแรกเกิด พอได้บุตรคนแรกนี้ได้ไม่เท่าไร หมูก็เกิดขับรถมอเตอร์ไซค์คู่ชีพตกลงไปในคูชลประทานข้างทาง ตะเกียกตะกายขึ้นมาได้ แต่ก็บาดเจ็บหนักจะเรียกใครก็ไม่มีคนรู้คนเห็น เพราะเวลาขณะที่เกิดเหตุนั้นมันเลยเที่ยงคืนมาเพียงเล็กน้อย คนมาพบหมูก็รุ่งเช้าวันใหม่ ซึ่งในขณะนั้นวิญญาณของหมูก็ทิ้งร่างไปแล้ว หมูตายไปอย่างทุกข์ทรมานพวกพี่ๆ ของเขาเชื่อว่า หมูนั้นคงจะเป็นอ๊อดน้องอีกคนหนึ่งกลับชาติมาเกิด ที่เชื่อเช่นนั้นก็เพราะรอยปานที่มีอยู่ข้างก้นของหมูนั้นไปเหมือนกับรอยปูนแดงสำหรับกินกับหมากที่แม่ได้ป้ายเอาไว้ที่ก้นของอ๊อด เมื่อตอนเขาสิ้นใจแล้ว ว่ากันอีกทีตามลำดับการเกิด

อ๊อดเกิดก่อนหมูไม่กี่ปี ก่อนวันที่อ๊อดจะตาย ทางบ้านได้ต้มน้ำในกระทะใบใหญ่ ที่เรียกกันว่ากระทะใบบัวเพื่อที่จะใช้ต้มไข่ อ๊อดซึ่งอายุยังน้อยก็วิ่งเล่นอยู่แถวนั้น ขณะที่น้ำในกระทะกำลังเดือดด้วยความอยากรู้อยากเห็น อ๊อดจึงได้เข้าไปเหนี่ยวดึงหูกระทะลงมาเพื่อจะดูว่ามีอะไรในกระทะนั้น น้ำในกระทะก็หกลงมาราดตัวอ๊อด พิษน้ำร้อนทำให้อ๊อดต้องจบชีวิตน้อย ๆ ลงด้วยช่วงชีวิตที่สั้น แม่กอดศพลูกน้อยแล้วก็เอาปูนที่ตัวเองใช้กินกับหมากอยู่ป้ายที่ก้นของอ๊อด แล้วบอกว่า อ๊อดเอ้ย มาเกิดเป็นลูกของแม่ใหม่นะ หลังจากนั้นแม่ก็ตั้งท้อง และหลังจากคลอด แม่ก็ได้ลูกชายเพศเดียวกับอ๊อด ซึ่งแม่ตั้งชื่อว่าหมู เรื่องที่น่าแปลกก็คือ หมูนั้นมีปานที่ก้นเหมือนกับรอยปูนที่แม่ป้ายไว้ที่ก้นของอ๊อดในตอนตาย คนในตระกูลจึงพากันเชื่อว่า อ๊อดนั้นได้กลับชาติมาเกิดเป็นหมู

ประเด็นของเรื่องนี้มันอยู่ตรงที่ว่า ถ้าอ๊อดนั้นกลับชาติมาเกิดเป็นหมูจริง ก็น่าสนใจว่าเขานั้นมีกรรมอะไรนัก จึงทำให้เขาต้องจบชีวิตด้วยอุบัติเหตุ ให้เขาต้องทนทุกข์ทรมานก่อนตายทั้งสองชาติ ที่รู้ๆ กันอยู่นี้ คือ ถูกน้ำร้อนลวกตาย และอุบัติเหตุรถตกคูน้ำต้องกระเสือกกระสนขึ้นมาตายอยู่ที่ข้างคู มันไม่ได้เป็นอุบัติเหตุที่เกิดแล้วทำให้ตายทันที ต้องทนทรมานอยู่นานแล้วถึง

ได้ตาย ผู้เขียนก็ไม่รู้ว่าเขาทำกรรมอะไรมา แต่ก็คิดว่าเขาคงจะได้ทำกรรมประเภทเดียวกันที่จะอำนวยให้เกิดผลเป็นอย่างนี้มามากมายหลายภพหลายชาติแล้ว ถึงจึงได้ต้องมารับใช้กรรมในลักษณะเช่นเดียวกันนี้ขึ้นมาอย่างที่รู้ๆ กัน คือ ชาติแรกมีอายุสั้นมาก และในชาติถัดมาก็มีอายุยาวขึ้นมาอีกหน่อยคือสามสิบกว่าปี ซึ่งเราไม่รู้เหมือนกันว่าชาติก่อนๆ นั้นชีวิตเขาเป็นอย่างไร และต่อจากชาติที่เป็น “หมู” ที่เรารู้จักนี้ไปแล้ว ก็ไม่รู้ว่าเขาจะไปเกิดเป็นอะไร และอย่างไรอีกต่อไป

เขียนเล่าเรื่องนี้เอาไว้ เพราะนับวันตัวเองก็ยิ่งจะลืมเลือนไป แม้แต่ที่เล่ามานี้ รายละเอียดก็คงจะมีคลาดเคลื่อนไปอยู่บ้าง แต่โดยนัยยะที่สำคัญแล้วคงมีความชัดเจนอยู่ในประเด็นที่ต้องการซึ่งส่อแสดงให้เห็นว่า คนเรานั้นจะต้องได้รับผลของกรรมที่เคยทำมาแล้วในชาติก่อนๆ ดังนั้นจึงอย่าหมิ่นกรรมว่าทำไปแล้วจะไม่มีผล กรรมบางชนิดไม่ให้ผลเลยในชาติที่ทำแต่กลับรอไปให้ผลในชาติถัดต่อไป ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็คงว่าอะไรกันไม่ได้ แต่ก็อยากจะเขียนเรื่องนี้ไว้เพื่อสะกิดใจเตือนว่า “อย่าหมิ่นบุญน้อย อย่าคอยวาสนา” จงเร่งทำกรรมดีให้มากๆ แล้วจะได้สบายใจ เบาใจ มีความสงบ เมื่อวัยของชีวิตผ่านไปและผ่านไป

กรรมสังวร

เรื่องชาติกำเนิดนั้นไม่ได้เป็นเครื่องบ่งชี้ให้รู้ว่า คนที่มีชาติกำเนิดสูงเท่านั้นจึงจะเป็นคนดีได้ และคนที่เกิดในตระกูลต่ำแล้วจะต้องเป็นคนเลว ดังนั้นเพียงอาศัยการแบ่งชนชั้นวรรณะว่าเป็นพวกอำมาตย์และพวกไพร่ก็มิสามารถจะใช้เพื่อแบ่งแยกความเป็นคนดีกับคนเลวได้ **พระพุทธเจ้าตรัสว่า จะเป็นคนชั่วไม่ดีเพราะชาติตระกูลต่ำก็ไม่ใช่ ที่แท้คนจะชั่วจะเลวเพราะทำกรรมชั่ว และจะดีจะบริสุทธิ์เพราะทำกรรมดี** จึงไม่ควรทะนงหรือไม่ควรไว้วางใจด้วยเรื่องเพียงว่าการมีชาติกำเนิดดีแล้วจะเป็นคนดี ต้องเป็นผู้ไม่ประมาทในการจะพยายามประกอบแต่กรรมดี คือต้องมีการกระทำที่ดีอยู่เสมอ เพื่อจะได้มีโอกาสเดินไปตามทางกรรมที่ถูกต้อง และได้รับผลของกรรมตามที่ตนพึงปรารถนา เราจะไปตลบตะแลงหาเล่ห์เพทุบายเล่นตลกกับกรรมนั้น ย่อมจะไม่เป็นผล ถ้ายังคิดเล่นตลกกับกรรม โดยมีความเชื่อผิดๆ เช่นในเรื่องที่สามารถจะทำการแก้กรรมได้ ยังเชื่อศาลพระภูมิ เชื่อฤกษ์ยามอะไรต่างๆ ไม่มีทางที่จะกล่าวได้ว่าเป็นผู้ที่เชื่อถือกฎแห่งกรรมแล้วก็จะไม่มีโอกาสเดินไปตามทางที่ถูกต้องของกรรม บุคคลนั้นย่อมจะไม่เป็นผู้ที่ทำตนให้เป็นที่พึ่งแห่งตนได้เลย จะกลายเป็น

ทาสของสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็นศาลพระภูมิ ฤกษ์ยาม และอะไรต่างๆ ดังกล่าวแล้วอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ถ้าเราต้องการให้เรามีความดีสูงถึงขนาดที่เป็นที่พึ่งแก่ตนได้ เราจะต้องเดินตามกฎของกรรมอย่างถูกทาง

เรื่องการหลงทางหรือเดินทางผิด ก็โดยเหตุเพราะคนเรานั้นมักจะมีความสับสนอยู่เกี่ยวกับผลตอบแทนจากกรรม หรือผลพลอยได้ของการกระทำ ปัญหาทั่วๆ ไปก็มักจะว่าคนนี้ทำดีแล้วทำไมไม่ได้มีชื่อเสียง ไม่ร่ำรวย ส่วนอีกคนที่ไม่เคยทำดีอะไรเลยเห็นเขาทำแต่ความชั่ว แล้วเขาก็มีชื่อเสียง ร่ำรวยเงินทอง ปัญหาในลักษณะนี้ที่ไหนๆ ก็จะมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง จึงต้องควรทำความเข้าใจให้ชัดว่า **กรรมนั้นคือตัวการกระทำพร้อมเจตนา** จะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่วนั้น มันมีการบัญญัติกำหนดอยู่ที่การกระทำนั่นเอง ดังนั้นมันจึงเกิดเป็นกรรมดี หรือกรรมชั่วขึ้นทันทีเมื่อได้กระทำแล้ว คนเราอาจจะเกิดความสับสนขึ้นได้ ถ้าหากเราพยายามที่จะไปตัดสินความดีหรือความชั่วของการกระทำนั้นจากผลพลอยได้ที่มีตามมา เช่น ชื่อเสียง เงินทอง ลาภสักการะต่างๆ เป็นต้น ผลพลอยได้เหล่านี้เป็นสิ่งที่ก่อให้สับสนได้ คือ **จากการทำดีนั้นอาจจะทำให้ได้มีชื่อเสียง เงินทองก็ได้ และก็แน่นอนอย่างที่**

เห็น ๆ จากการทำชั่วก็สามารถทำให้คนทำเกิดมีชื่อเสียง เงินทองขึ้นมาได้เช่นกัน ถ้าดูผ่าน ๆ มันได้ลาภ ยศ เงินทอง และคำสรรเสริญมาคล้ายกันก็จริง แต่ที่แท้แล้วมันต่างกันลิบโลก ชื่อเสียงที่ได้มาจากการทำดีเป็นชื่อเสียงที่บริสุทธิ์ ชื่อเสียงที่ได้มาจากการหลอกลวงนั้นเป็นชื่อเสียงปลอม เงินที่ได้มาจากการทำดีเป็นเงินดี และเงินที่ได้มาจากการทำชั่วก็ต้องถือว่าเป็นเงินชั่ว ฉะนั้นคนทำดีก็ต้องได้ดี และมีผลพลอยได้ที่ดี หรืออาจจะไม่ได้เลยก็ได้ ส่วนคนทำชั่วก็ต้องได้ชั่วเสร็จโดยสมบูรณ์ และผลพลอยได้ที่จะเกิดมีตามมาก็ย่อมจะเป็นของชั่ว ของปลอม หรืออาจไม่ได้อะไรเลยก็ได้ ไม่มีทางที่ชั่วกับดีจะปะปนกันได้ แต่ถ้าเป็นคนหยาบหนาก็อาจจะมีความคิดเห็นไปว่า ถ้าเป็นเงิน เป็นชื่อเสียง เป็นลาภสักการะแล้วเป็นดีทั้งนั้น มันก็เลยสับสน ปะปนกันทั้งดีและชั่ว แล้วมันก็ยุ่ง

สำหรับผลของกรรมอันแท้จริงนั้น ไม่ใช่เงิน ไม่ใช่ชื่อเสียง ไม่ใช่สิ่งที่ได้ตามความอยาก ผลของการกระทำแท้ๆ คือ ความดี หรือความชั่ว มีเสร็จสมบูรณ์อยู่ในการกระทำที่ได้ทำไปแล้วนั้น ทำดีดีเสร็จ ล้วนเสร็จสิ้นสมบูรณ์ตั้งแต่เมื่อทำ ถ้าเราจะเอาสิ่งที่เราอยากได้ตามต้องการของเรานั้น มาเป็นเครื่องวัดย่อมใช้ไม่ได้

มันจะกลายเป็นศาสนาหรือเป็นกฎเกณฑ์ของสุนัขหรือแมวไปเลยทีเดียว เพราะกลับไปถือเอาอะไรที่จะได้ตามใจชอบของตนนั้นว่าเป็นการถูกต้อง เป็นความยุติธรรม หรือเป็นสิ่งที่ดีไป เราจะต้องรอบคอบ จะต้องดูอีกทีหนึ่งว่า สิ่งที่จะได้มานั้นมันดีหรือชั่ว คือมันได้มาจากการกระทำที่ดีหรือชั่ว มันจะเข้ามาตามสาย ถ้าได้มาจากการกระทำที่ดี ก็เป็นสิ่งดี ถ้าได้จากการกระทำชั่วก็เป็นสิ่งชั่วและก็คงเป็นดีและชั่วแน่นอนตลอดไป **เงินทองข้าวของที่ได้มาจากการทำดี ก็จะเป็นเงินดี เมื่อนำมาเลี้ยงบุตร ภรรยา เขาเหล่านั้นก็พลอยเป็นดีไป แต่ถ้าเงินที่นำมาใช้เลี้ยงเป็นเงินชั่ว ก็จะพลอยพากันให้เป็นคนชั่วไปทั้งครอบครัว ไม่มีทางจะยกเว้น** แต่เป็นสิ่งที่มองไม่เห็น นี่แหละทางที่คนเราจะหลงผิด หลงว่าทำดีไม่ได้ดี ทำชั่วไม่ได้ชั่ว ทั้ง ๆ ที่แท้แล้วมันเด็ดขาดแน่นอนว่า **ทำดีดีแน่ ทำชั่วชั่วแน่ ดีเสร็จและชั่วเสร็จตั้งแต่เมื่อได้ทำนั่นเอง ส่วนผลพลอยได้ก็ย่อมจะได้มาในลักษณะที่ดี หรือชั่วตามกรรม คือการกระทำนั้น อย่าได้ไปหลงว่ารูปร่างมันเหมือน ๆ กัน แล้วก็เลยไปตัดสินว่า มันเป็นอย่างเดียวกัน** ให้ทำความรู้ชัดให้เกิดว่าผลดีหรือผลชั่ว ชื่อเสียงจริงหรือชื่อเสียงปลอม เงินดีหรือเงินสกปรก รู้ไว้ให้แม่นยำ ก็จะไม่มีทางสับสนในเรื่องกรรม

ยังมีข้อที่ควรทำความเข้าใจไว้อีกด้วยว่า ที่ว่าทำดีก็ดีเสร็จ ทำชั่วก็ชั่วเสร็จตั้งแต่เมื่อทำแล้ว นั้นก็จริง แต่ผลกรรมที่จะแสดงขึ้น หรือปรากฏมีขึ้นมา ย่อมจะต้องเกิดเป็นขั้นๆ เป็นตอนๆ ตามวิถีทางของกรรมนั้นๆ ด้วย เพราะการกระทำและเจตนาสำหรับกรรมนั้นมีแตกต่างกัน กรรมจึงมีอยู่มากหลายชนิดด้วยกัน กรรมบางชนิดให้ผลในปัจจุบันชาติ บางชนิดต้องรอชาติหน้า บางชนิดก็มีการชะลอที่จะให้ผลในชาติต่อๆ ไปอีกหลายๆ ชาติ จะเห็นว่ามีกรรมประเภทที่ไม่ให้ผลในทันทีอยู่มาก ด้วยเหตุนี้จึงอาจทำให้เกิดการหลงสำคัญผิดขึ้นมาได้ **ในกรณีที่บุคคลได้กระทำกรรมลงไปแล้ว แต่กรรมยังไม่ทันให้ผล และในระหว่างนั้นก็มีกรรมอื่นมาให้ผลแทรกแซงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรรมที่แทรกมาให้ผลขึ้นในระหว่างนั้น อำนวยผลอย่างตรงกันข้ามกับประเภทของกรรมที่เพิ่งได้กระทำลงไป เมื่อเป็นเช่นนี้บุคคลนั้นก็อาจเกิดความน้อยใจขึ้นได้ เพราะเข้าใจผลที่เกิดผิดไปได้ว่า ทำดีไม่ได้ดี ทำชั่วไม่ได้ชั่ว** ในกรณีเช่นนี้ก็ควรกำหนดรู้ไว้ด้วยว่า ที่เป็นเช่นนั้นไปได้ก็เพราะกรรมนั้นๆ ยังไม่ทันจะให้ผล

ความสำคัญผิดในเรื่องกรรมที่มักจะพบเห็นอยู่อีกประการหนึ่งก็คือ บางคนคิดว่ามีที่ซ่อนเร้น หรือมีวิธีการที่จะเล่นตลกกับกรรมที่ได้ทำไปแล้วได้ ซึ่งเรื่องทำนองนี้มักจะเกิดขึ้นกับพวกคนที่สำมะเลเทเมาอยู่ในสภาวะแวดล้อมไม่ดี หรือไม่ได้รับการศึกษาที่เพียงพอ เป็นเหตุให้ประมาทถึงขนาดที่คิดว่าตนเองนั้นสามารถที่จะเล่นตลกกับความยุติธรรมของกรรมได้ ทำให้เปลี่ยนผลกรรมจากร้ายกลายเป็นดีได้ ขอให้เข้าใจกันในเรื่องนี้ให้ถูกต้อง เพราะ**พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ไม่มีที่หลบ ไม่มีที่ซ่อนจากการต้อนรับผลของกรรม** มีพระบาลียืนยันประเด็นนี้อยู่ชัดความว่า แม้จะอยู่บนสวรรค์อยู่ในอากาศ อยู่ในเหวลึก หรือก้นมหาสมุทร จะหาที่ซึ่งเขาจะไม่ต้องรับผลของกรรมที่เขากระทำไว้นั้นไม่ได้ คือไม่มีสถานที่เช่นนั้นอยู่นั่นเอง

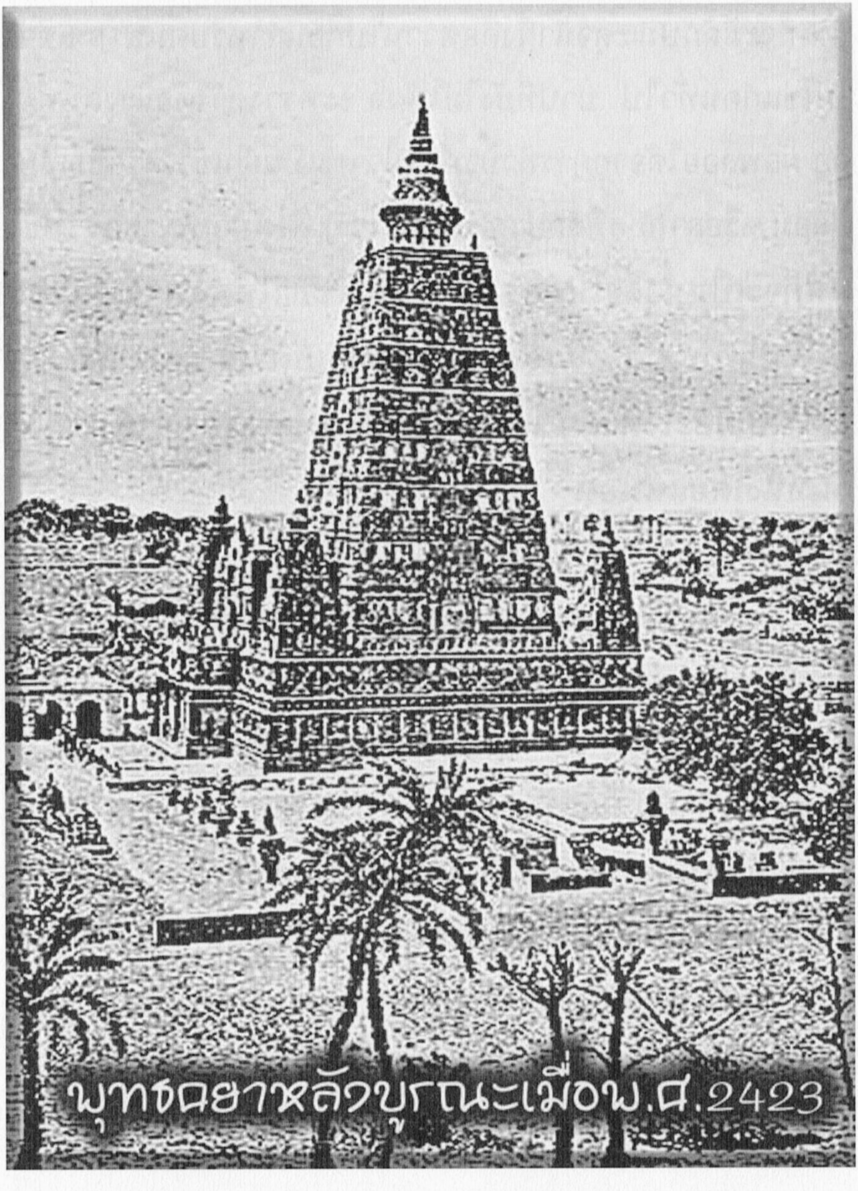
บางคนอาจจะเข้าใจผิดๆ ว่า สามารถทำกรรมอื่นอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อชดเชยกรรมที่ตนเคยทำไว้แล้วได้ จึงฝืนใจกระทำกรรมดีเล็กๆ น้อยๆ ชนิดที่โดยธรรมดาตนนั้นไม่ประสงค์จะทำ ทั้งนี้เพื่อกลบเกลื่อนลบล้างบาป ที่เคยทำไว้ตั้งมากมาย เห็นตามเข้าใจผิดตามนิสัยสันดานพาล เพราะมีความคาดหวังที่จะเล่นตลกกับกรรม หวังเอาความดีเพียงเล็กน้อยไปสกัดกั้นผลที่จะเกิด

จากการกระทำชั่วของตน ความคิดเช่นนี้เป็นความคิดของคนโกง หรือคนพาลเท่านั้น บัณฑิตหรือผู้ที่มีความรู้อันถูกต้อง จะไม่คิดเช่นนั้น คงยึดถือตามหลักของกรรม ตามศีลธรรม ว่าการกระทำดีอย่างนั้น หรือกระทำชั่วอย่างนั้น ผู้ทำย่อมจะต้องได้รับผลตามสมควรกับการกระทำอย่างไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงได้ โดยเฉพาะตนเองแล้ว จะต้องถือมั่นเป็นบทมนต์อันศักดิ์สิทธิ์ที่คอยคุ้มครองตนว่า **ทำดีก็ดีเสร็จ ทำชั่วก็ชั่วเสร็จตั้งแต่มีการกระทำ ส่วนของผลพลอยได้นั้นไม่เป็นประมาณ แต่ถึงอย่างไรผลพลอยได้นั้น ก็ต้องสมแก่กรรมเหมือนกัน** คือจะต้องดีหรือชั่วไปตามกรรมเหมือนกัน ขอแต่ให้คอยใช้ความพินิจพิจารณาดูดีๆ อย่าไปเข้าใจผิดจนสับสน เพราะวาระแห่งการได้รับผลพลอยได้นั้น มักจะไม่เป็นไปตามที่ตนคิด แต่เป็นไปตามฤทธิ์ ตามชนิดของกรรมนั้นๆ เอง

พระพุทธเจ้าตรัสว่า **กรรมที่เป็นบาปนั้น คนพาลย่อมสำคัญบาปว่าเป็นน้ำผึ้งตลอดเวลาที่บาปยังไม่ทันให้ผล แต่พอถึงคราวที่บาปกรรมให้ผลเข้าแล้ว เขาจะต้องเสวยทุกข์พร้อมมีใบหน้าที่นองไปด้วยน้ำตา** ที่ตรัสเช่นนี้แสดงว่า กรรมบางประเภทจะไม่ให้ผลปรากฏขึ้นทันตาทันใจ กรรมซึ่งเป็นบาป

นั้น ก็จะมีลักษณะดุจน้ำผึ้งคือหวานไปก่อนสำหรับคนพาล แต่ว่าไม่ใช่แก่คนทั่วไป บาปที่ยังไม่ให้ผล จะพรางตาได้อย่างสนิทยิ่ง คือ ผลพลอยได้จากการทำบาป ไม่ว่าจะเป็นเงินชั่ว หรือชื่อเสียงปลอม หรือลาภยศที่สกปรก หรือ**อะไร ๆ ที่ได้มาเพราะกรรมชั่วนั้นก็จะเป็นน้ำผึ้งไปพลางก่อน และจะทำให้คนพาล หรือคนที่มีใจมืดบอดนั้น เสียนิสัย เสียคุณสมบัติ เสียจิตใจ และเสียอะไรต่อมิอะไรต่าง ๆ แล้วในที่สุดก็จะกลายเป็นยาพิษขึ้นในวันหนึ่งโดยแน่นอน**

ผู้เรียบเรียงได้นำความสำคัญในหลักของกรรมดังพรรณนามาแล้ว มาจากหนังสือกฎแห่งกรรมตามหลักแห่งพระพุทธศาสนาของท่านพุทธทาสภิกขุ แต่สิ่งที่นำมาเรียบเรียงไว้นี้ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น และก็แน่นอนว่า การเรียบเรียงก็เป็นไปตามความเข้าใจนั้นๆ ของตัวผู้เรียบเรียง อาจมีข้อความที่ผิดพลาด ขอท่านผู้รู้โปรดสอบทานอย่างกว้างขวางได้จากหนังสือดังกล่าวแล้ว ขอถวายคุณความดีที่เกิดขึ้นทั้งหมด บูชาท่านพระอาจารย์พุทธทาส อินฺทปญฺโญ โดยความเคารพยิ่ง

พุทธคยาหลังบูรณะเมื่อพ.ศ.2423

หัวอกพ่อแม่

เมื่อเช้าวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ ที่เพิ่งจะผ่านมานั้น ผู้เรียบเรียงได้พบกับช่างเทคนิคที่ทำงานอยู่ด้วยกัน เขากำลังซ่อมไฟหน้ารถของเขาอยู่ เราได้ทักทายพูดคุยกันนานพอสมควร แต่พอรุ่งเช้าอีกวันหนึ่ง คือ ยังไม่ถึง ๗ โมงเช้าของวันที่ ๒๙ ภรรยาก็ได้รับโทรศัพท์จากแม่ของเขาว่า เขานั้นได้เสียชีวิตแล้วเมื่อคืนที่ผ่านมาด้วยอุบัติเหตุ โดยเพื่อนของเขาได้ขับรถคันที่เขาเพิ่งจะซ่อมไฟไปนั้น หักหลบหลุมบนถนนเชิงสะพานแห่งหนึ่ง ก็พอดีกับมีรถบรรทุกวิ่งลงสะพานมา ผลคือคนขับกับเขาซึ่งนั่งอยู่ข้างหน้าเสียชีวิต ส่วนเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งนั่งข้างหลังรถนั้นอาการสาหัส ผู้เรียบเรียงพอได้รู้เรื่อง ก็ใจหาย คิดว่าทุกสิ่งมันช่างไม่แน่นอนเสียจริงๆ ก็เพิ่งได้คุยกันอยู่อย่างอารมณ์ดีในตอนเช้า ครั้นพอตกกลางคืนก็มีเหตุให้ต้องไม่มีทางที่จะได้คุยกันอีกแล้ว ผู้เรียบเรียงและภรรยาได้ไปรดน้ำศพเขาในตอนเย็น ญาติพี่น้อง พ่อแม่ของเขาก็มีแต่น้ำตา โดยเฉพาะพ่อของเขานั้นพิลาปรำพันต่างๆ นานาเสียใจที่เขาได้มาด่วนจากไปด้วยวัยเพียง ๒๙ ปี

ผู้เรียบเรียงเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับเกียรติให้เป็นผู้วางผ้าบังสุกุลในวันเผาศพของเขา พอถึงเวลาเผาจริง แม่ของผู้ตายซึ่งดูว่าน่าจะทำใจได้แล้วพอสมควรนั้น ก็ร้องไห้ ส่งเสียงพ้อลูกหรือผู้ตายว่าทำไมถึงต้องมาทิ้งแม่ไป ซ้ำแล้วซ้ำเล่า หลายคนที่ใกล้ชิดก็เลยพลอยต้องเสียน้ำตาตามไปด้วย ผู้เรียบเรียงก็ได้แต่นึกว่า ใครที่ไม่พบประสบการเสียลูกด้วยตนเองก็คงจะไม่รู้ถึงความรู้สึกอันนั้นได้ และต่อจากวันเผานั้น ผู้เรียบเรียงก็ยังได้พบแม่ของเขามายืนเอามือเกาะหน้าประตูห้องทำงานของลูก สะอื้นอยู่คนเดียว เห็นแล้วบอกบรรยายความรู้สึกของตัวเองออกมาไม่ได้เลย มันหดหู่ตีบตันในใจไปหมด ที่เขียนพรรณนาเรื่องต่างๆ มานี้ ก็เพื่ออยากจะบอกว่าพ่อแม่ทุกคนมีความรักต่อลูกอยู่อย่างมากมายเสียจริงๆ และทุกสิ่งทุกอย่างมันก็ล้วนไม่แน่ แปรอยู่เสมอ เห็นกันอยู่ตอนเช้า พอตกกลางคืนก็ตายได้ทุกคน จึงควรต้องรีบทำความดีกันเอาไว้เถิด

ธรรมดาไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ก็ย่อมจะต้องมีความรักลูกของตนเป็นธรรมดา แต่มันก็แปลกที่เดี๋ยวนี้ได้ยินข่าวเรื่องการทำแท้งมากมาย ขณะที่กำลังเขียนเรื่องนี้อยู่ *(๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓)* ก็มีข่าวที่กระฉ่อนไปทั่วโลกว่า ได้พบซากทารกซึ่งถูกทำแท้งมา

มากถึง ๒,๐๐๒ ศพ ที่วัดแห่งหนึ่งแถบย่านฝั่งธนฯ ทำให้เกิดได้คิดขึ้นมาว่า ในสมัยใหม่นี้ พ่อแม่บางคนก็มีความคิดที่เห็นแก่ตัวเกินไป ทำลายได้แม้แต่ลูกในไส้ อีกทั้งผู้รับจ้างทำแท้งนั้นก็มีอยู่มากมาย โดยส่วนตัวผู้เขียนแล้วคิดว่า เขาเหล่านั้นก็คือยักษ์มารเพราะเห็นแก่สินจ้างเพียงเล็กน้อย แลกกับการทำลายชีวิตคนผู้รับจ้างทำแท้งบางคนยังมีหน้ามาอ้างว่า ทำไปเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนให้กับสังคม ที่จะได้ไม่ต้องมาแบกรับภาระของผู้ที่ยังไม่พร้อมจะมีบุตร ดูแล้วพวกเขาช่างหาเหตุมาอ้างแก้ตัวกันดีแท้คิดแล้วผู้เรียบเรียงก็ได้แต่เชื่อไปตามเรื่องของตัวเองว่า ที่โลกนี้มันวิปริตเกิดมีภัยธรรมชาติที่ไม่เหมือนก่อนขึ้นมา มีฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาล อะไรๆ ก็แปรปรวนมากผิดปรกติ เช่น เกิดน้ำทะลักท่วมคนตายกันไปมากมาย ดินถล่ม แผ่นดินไหว ภูเขาไฟปะทุ เกิดโรคร้ายที่มีสายพันธุ์ใหม่ๆ ขึ้นมาคร่าชีวิตมนุษย์ให้เห็นมากมาย นั่นก็คงเป็นเพราะความเห็นแก่ได้ ความวิปริตในจิตใจของคนเรา เป็นสาเหตุสำคัญที่ซุกดันหนุนอยู่เบื้องหลังด้วยอย่างแน่นอน ปรากฏการณ์ตามธรรมชาติที่วิปริตไปนั้น ที่จริงมันก็คือกรรมของคนส่วนรวม มันไม่ดี มันจึงอำนวยให้เกิดผลร้ายต่อโลกอย่างที่เห็นๆ กันอยู่ในขณะนี้

จะเขียนถึงเรื่องหัวอกพ่อแม่เพียงเท่านี้ แค่นี้ มันก็รู้สึกว่ากระไรๆ อยู่ ก็พอดีนึกถึงเรื่องที่อาจารย์หมออมรา มลิลาท่านเคยเล่าไว้ขึ้นมาได้ จึงคิดว่าเป็นเรื่องที่พอจะเล่าประกอบเข้าไว้ด้วยกันได้พอดี ก็เลยขอนำมาเล่าเสริมเข้าไว้ ซึ่งคงจะให้มุมมองอะไรๆ ที่กว้างขวางยิ่งขึ้น เรื่องนั้นมีอยู่ว่า มีแม่ลูกคู่หนึ่ง แม่อยากให้ลูกเป็นคนดี ก็สั่งสอนอบรมลูกเป็นอย่างดี ถ้าจะเข้าสังคมก็ควรเลือกวิถีชีวิตให้ถูกต้อง สรุปเอาง่ายๆ เลยว่า ในเรื่องสุรายาเมา แม่ขอร้องว่าอย่าไปยุ่งกับมันก็แล้วกัน ส่วนฝ่ายลูกชายก็ช่างเป็นคนดีเสียจริงๆ รับรองกับแม่ว่า ต่อแต่นี้ไปเขาจะเลิกยุ่งกับสิ่งเสพติดที่แม่ขอร้องนั้นอย่างเด็ดขาด แต่แล้วก็มาถึงวันหนึ่งที่มีงานสังสรรค์กัน ลูกชายก็ยืนคุยอยู่กับเพื่อนๆ ในงาน เพื่อนๆ ดื่มเหล้า ดื่มเบียร์กันตามประสาของงานสังคมทั่วไป ลูกนั้นไม่ได้ดื่มด้วย แต่ยืนร่วมวงคุยอยู่กับพวกเขา ขณะนั้นพอดีเพื่อนคนหนึ่งจะต้องปลีกตัวไปทำธุระ จะไปเข้าห้องน้ำหรืออะไร ผู้เรียบเรียงก็จำรายละเอียดตรงนี้ไม่ได้แล้ว เพื่อนจึงฝากให้ลูกชายนั้นช่วยถือกระป๋องเบียร์ไว้ให้สักครู่ พอดี (*ซึ่งน่าจะเรียกว่า "พอเลว" ก็คงจะถูกต้องกว่า*) เหตุการณ์มันก็ช่างบังเอิญเสียเต็มประดา เพราะอยู่ๆ แม่ได้ผ่านเข้ามาในตอนที่เพื่อนไปทำธุระอยู่พอดี คือ ไม่ทันได้เห็นตอนที่เพื่อนเขาฝากกระป๋องเบียร์นั้นกับลูกของตน ก็เลยเกิดน้อยใจ และบันดาล

โทสะที่ลูกไม่รักษาสัญญา รับปากกันแล้วก็เหมือนหลอกให้ดีใจว่าจะไม่ดื่มของมึนเมานั้นอีก อะไรต่อมิอะไรมันก็ประดังขึ้นมาในความคิดขณะนั้น ก็เลยตรงเข้าไปคว้ากระป๋องเบียร์มาจากมือลูกแล้วก็ตบหน้า ต่อว่าต่อขานไปโดยไม่ทันฟังคำอธิบายใดๆ จากลูกของตน ส่วนเจ้าลูกชายก็ดีใจหายเหมือนกัน ไม่เถียงอะไรสักคำ พองานเลิกกลับบ้านแล้ว ลูกก็เข้าไปขอโทษแม่ที่ทำให้เสียใจ แล้วบอกว่า ตนจะไม่ทำให้แม่เสียใจอีก จากนั้นก็ได้แยกตัวเข้าห้องไปแล้วคว้าปืนมายิงตัวเองตาย ผู้เรียบเรียงนำเรื่องแม่ลูกคู่นี้มาเล่าประกอบในเรื่องที่กำลังเขียนนี้ เพื่อใช้เป็นอุทาหรณ์ที่จะบอกว่าหัวอกของพ่อแม่ทั่วไปนั้นรักลูก แต่บางครั้งถ้าไม่รอบคอบ ความหุนหันพลันแล่นก็สามารถที่จะทำให้เกิดเรื่องเศร้าๆ อย่างเรื่องที่เล่ามานี้ได้เช่นกัน

เขียนเรื่องนี้ด้วยจิตที่อยากจะบอกว่า พ่อแม่นั้นมีความรักในตัวลูกของตนมากจนบางครั้งก็มากเกินไป จนไม่ได้ยั้งคิดอะไร ซึ่งเป็นเหตุทำให้เกิดสิ่งที่เป็นทุกข์ร้อนเกินที่จะคาดเดากันได้เสมอ นอกจากนี้แล้วก็อยากที่จะชักชวนพวกเราให้หันมาทำความดีกันไว้เสมอ ๆ ความตายนั้นจะมาหาเราเมื่อไรเราก็ไม่รู้ เห็นกันตอนเช้า ตอนเย็นก็ตาย ว่าจะเป็นคนดีไม่ขัดใจอีก แต่ก็น้อยใจยิงตัวตาย ฯลฯ อะไรที่มันจะเกิดขึ้นตามมาในชีวิตนั้นยากจะเดาได้ จึงได้แต่ใคร่จะขอบอกกันไว้ว่า ให้เร่งรีบหาโอกาสทำแต่ความดีกันเข้าไว้เถิด ทำอะไรก็ได้ที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น สัตว์อื่น รวมทั้งการเกื้อกูลตนเอง ที่จะก่อให้เกิดการสละความเห็นแก่ได้ของตนออกไปนั่นแหละดีทั้งนั้น ทำความดีแล้วไม่มีการขาดทุน ถึงแม้จะทำไปเป็นร้อยแล้วแต่กลับมีผลปรากฏให้เห็นเพียงแค่สิบ ก็มิได้หมายความว่าจะขาดทุน ขอให้คิดว่าสิบนั้นคือทุนสำรองของเราก็แล้วกัน แต่ถ้าทำชั่วไปร้อยแล้วได้ตอบแทนมาล้าน ก็ต้องเข้าใจว่าล้านนั้นไม่ใช่เป็นกำไร แต่ควรรู้ว่านั่นคือกองทุนแห่งภัยพิบัติที่กำลังก่อขึ้นตามมา เป็นภัยสำรองที่จะทำลายตนเองไม่ช้าก็เร็ว **ให้คิดว่าทำดีแล้วไม่แคล้วดี ทำอัปรีย์แล้วไม่แคล้วความวิบัติขัดสนต่าง ๆ แน่นอน**

ต่อชีวิต

เรื่องทำบุญต่อชีวิตนั้นผู้เรียบเรียงได้เคยเขียนถึงอยู่บ้างแล้วว่า การให้ชีวิตเขาจะทำให้ชีวิตของเรายืนยาวขึ้นมาได้ ที่เคยเขียนถึงอยู่ก็คือเรื่องที่มีสามีภรรยาคู่หนึ่ง ภรรยาเป็นคนเชื่อหมอดู ได้คะยั้นคะยอให้สามีไปดูหมอกับอาจารย์ปะขาว ที่เธอเชื่อว่ามีความสามารถพิเศษ ปะขาวทายว่าสามีจะชะตาขาด ต้องตายอย่างหมาข้างถนน สามีของเธอก็รับฟังไว้ ไม่ได้คิดอะไร เรื่องนี้เกิดขึ้นในระหว่างสมัยที่ญี่ปุ่นทำสงครามบุกผ่านไทย มีการเอาเครื่องบินมาทิ้งระเบิดสถานที่สำคัญๆ ชาวบ้านต้องหนีลงหลุมหลบภัยกันเมื่อได้ยินสัญญาณเตือน วันหนึ่งที่ผู้คนต่างกำลังหนีลงหลุมหลบภัยอยู่นั้น สามีก็เห็นเด็กคนหนึ่งหกล้มอยู่ เขาเกรงว่าเด็กจะถูกเหยียบตาย จึงได้ก้มลงไปกอดเด็กนั้นไว้กับอก หวังจะอุ้มเด็กขึ้นไปลงหลุมหลบภัยด้วยกันอยู่ ก็พอดีกับที่ในเวลานั้นมีเครื่องบินทิ้งระเบิดลงมา ระเบิดได้คร่าชีวิตผู้คนที่กำลังวิ่งลงหลุมหลบภัยนั้นไปจำนวนมาก แต่เพราะสะเก็ดระเบิดนั้นจะแฉลบขึ้นสูง ผู้ที่หมอบอยู่กับพื้นก็จะพ้นอันตรายได้ เขาและเด็กจึงรอดตายไปได้ ในภายหลังเหตุการณ์สภาวะสงครามสงบลง เขาและภรรยาก็ได้มีโอกาสพบกับพระที่นับถือท่านหนึ่ง จึงได้ขอความ

กรุณาจากท่านให้ช่วยตรวจดูถึงเรื่องเคราะห์กรรมต่างๆ พระท่านได้บอกว่า ความจริงชะตาเขาถึงฆาตในขณะเวลาที่ระเบิดลงนั้นเอง แต่เพราะความดีที่เขาคิดช่วยเด็ก จึงทำให้เขารอดจากสะเก็ดระเบิดที่จะมาคร่าชีวิตเขาไปได้แบบหวุดหวิดพอดี เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผู้เรียบเรียงนำมาจากหนังสือกฎแห่งกรรมของคุณ ท.เลียงพิบูลย์ และชอบที่จะหยิบยกมาเขียนบอกให้รู้ว่า การทำดีนั้นมีผลมากอย่างเกินคาด อาจต่อชีวิตให้ยืนยาวยิ่งขึ้นไปได้ ดังเช่นเรื่องที่เล่านี้เป็นตัวอย่าง

อีกเรื่องหนึ่งที่พอจะนึกได้ก็คือเรื่องในตำนานที่ว่า มีพระอรหันต์องค์หนึ่งเกิดความรู้ขึ้นมาว่า เณรน้อยที่กำลังช่วยอุปัฏฐากปรนนิบัติท่านอยู่นั้นใกล้จะหมดอายุ ก็เมตตาเตือนอ้อมๆ ให้เณรรีบทำความดี และควรจะกลับไปพบพ่อแม่พี่น้องทางบ้านบ้าง เณรก็ทำตาม แต่ขณะที่เณรกลับบ้าน ก็ได้เห็นแอ่งน้ำเล็กๆ ข้างทางที่ผ่านไปนั้นกำลังจะแห้ง ในแอ่งน้ำนั้นมีปลาน้อยใหญ่อยู่หลายตัว เณรนึกสงสารปลาที่จะต้องตาย ก็เลยลงทุนเอาสบงจีวรนั้นช้อนปลาไปปล่อยยังแหล่งน้ำใหญ่ที่อยู่ไม่ไกลนักจนหมดสิ้น แล้วก็กลับบ้าน จากนั้นจึงกลับไปหาอาจารย์ อาจารย์เห็นเณรยังมีอายุยืนยาวกลับมาปรนนิบัติท่านได้อีก ไม่อายุสั้นตามนิมิตที่

ท่านได้เห็นแต่ก่อน ก็กำหนดจิตพิจารณาเรื่องย้อนหลังจึงรู้ว่าอานิสงส์จากการปล่อยปลาของเณรนั้นได้ช่วยต่ออายุเณรให้ยืนยาวขึ้นได้ และคงจะเป็นด้วยตำนานเรื่องนี้กระมังที่ทำให้คนไทยเราชอบทำบุญปล่อยนกปล่อยปลากันมาจนถึงบัดนี้

และอีกเรื่องที่เป็นเรื่องใหม่เพิ่งจะได้อ่านจากหนังสือ "เรื่องท่านเล่า" ซึ่งผู้เขียนคือคุณศรีวรา ที่เขียนจากเรื่องที่เคยได้ยินท่านชยสาโรเล่ามาอีกทอดหนึ่ง เป็นเรื่องที่คล้ายกับเรื่องในตำนานที่เล่ามาแล้ว มีใจความว่า หลวงพ่อองค์หนึ่งท่านเกิดนิมิตเห็นเณรน้อยที่อยู่กับท่านจะหมดอายุลงภายในแปดวันข้างหน้า ท่านรู้สึกสงสารจึงบอกให้เณรกลับไปเยี่ยมพบโยมพ่อโยมแม่เสียบ้าง เณรก็ได้ถือโอกาสนั้นกราบลาอาจารย์ไปเยี่ยมบ้าน ในระหว่างทางเณรได้ไปเห็นมีมดอยู่มากมายริมลำธาร เดินกันขวักไขว่ และในขณะเดียวกันนั้นเณรก็เห็นระดับน้ำในลำธารกำลังสูงขึ้นมาเรื่อย ๆ ท่านเกิดความคิดว่า ฝนก็กำลังทำท่าจะตก ถ้าเกิดฝนตกลงมาน้ำในลำธารนั้นคงจะต้องล้นมาท่วมรังมดแน่ พวกมดคงต้องตายกันเป็นเบือ เณรจึงได้ลงทุนถอดจีวรไปหาดินเหนียวมาก่อเป็นกำแพงรอบ ๆ รังมด เพื่อป้องกันไม่ให้น้ำท่วมรังมดนั้น มดจะได้ไม่ต้องถูกน้ำท่วมตาย ทำเสร็จแล้วจึงเดินทางต่อไป ในขณะนั้น

หลวงพ่อที่อยู่ทางวัดก็ได้ปลงตกไปแล้วว่า เณรคงจะต้องเสียชีวิตในเร็ววันนี้ และก็คงไม่ได้กลับมาวัดอีกอย่างแน่นอน เพราะนิมิตที่เกิดกับท่านนั้นไม่เคยพลาด

กว่าสัปดาห์หนึ่งผ่านไป หลวงพ่อก็ได้เห็นเณรน้อยเดินเข้ามาหา ท่านรู้สึกประหลาดใจ เพราะนิมิตของท่านไม่เคยพลาด ท่านจึงได้ถามไถ่เรื่องราวความเป็นมาเป็นไปต่างๆ ของเณร เณรจึงเล่าถึงเรื่องที่ได้ช่วยทำทำนบกั้นไม่ให้น้ำท่วมรังมดนั้นถวายหลวงพ่อก็เลยถึงบางอ้อ และบอกกับเณรว่า ให้รู้ไว้เถิดว่ากรรมดีที่เณรได้ช่วยชีวิตมดไว้นั้น ได้ช่วยต่อชีวิตของเณรให้ยืนยาวไปอีกนานทีเดียว

ท่านพระอาจารย์ชยสาโร ท่านได้สรุปว่า ความเมตตาเป็นเรื่องอัศจรรย์เป็นพลังอันยิ่งใหญ่ เพียงแค่เมตตามด ไม่ต้องพูดถึงเมตตามนุษย์ด้วยกันหลอก แม้แต่เณรน้อยยังต่ออายุตัวเองได้ด้วยอานิสงส์จากการช่วยมดด้วยใจที่ใสซื่อ ดังเรื่องที่ได้เล่ามาแล้ว

ความจริงแล้วผู้เรียบเรียงคิดว่า พวกเรามีโอกาสที่จะช่วยชีวิตสัตว์เล็กสัตว์น้อยกันอยู่เสมอๆ เช่น เรามักจะพบสัตว์เล็กๆ มีมด แมลงต่างๆ ตกไปในแก้วน้ำ ดิ้นรนขวนขวาย ตะเกียกตะกาย

ให้พ้นการจมน้ำ ถ้าเราช่วยเขาด้วยการช้อนเขี่ยเอาเขาขึ้นมาจากน้ำ หรือช่วยเทน้ำนั้นจากแก้ว เขาก็รอดตายได้แล้ว เราก็ได้บุญไปไม่น้อยเลย หรือในห้องในหับที่ค่อนข้างมิดชิด มักมีแมลงบินเข้าไปติดอยู่เสมอ ถ้าเราช่วยเขาออกจากห้องให้เป็นอิสระได้ ก็เท่ากับช่วยชีวิตเขาอีกเช่นกัน เมื่อพวกเราไม่หมิ่นว่าชีวิตเขาเป็นเรื่องเล็กน้อยแล้วได้ช่วยชีวิตเขา ความเมตตาของเราก็คงจะเพิ่มขึ้นๆ อยู่เรื่อยๆ อานิสงส์ของความเมตตานี้ก็คงเพิ่มทับทวีคูณขึ้นภายในจิตในใจของเราเป็นลำดับ ... "อย่าหมิ่นบุญน้อย อย่าคอยวาสนา ..." ทำดีทุกที่โชคดีมีผลแน่นอน

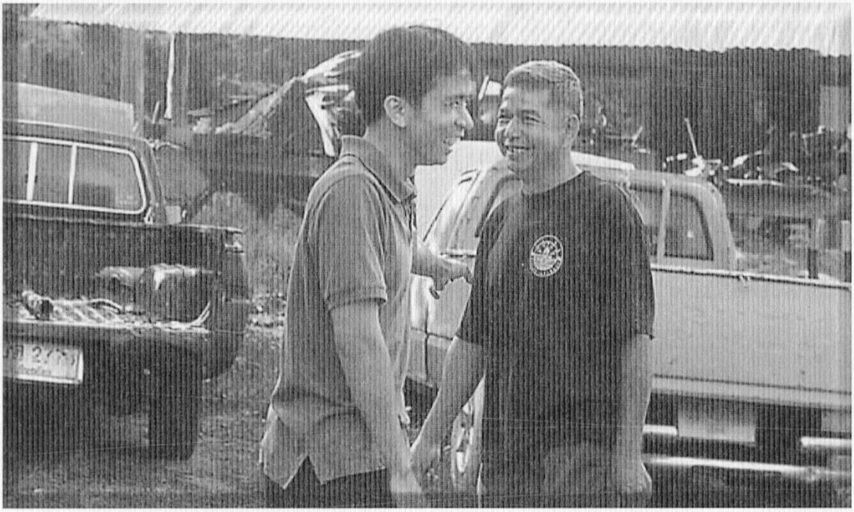
สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. ปานมนัส ศิริสมบูรณ์ ที่ได้มอบหนังสือ "เรื่องท่านเล่า" แก่ผู้เรียบเรียงเนื่องในโอกาสครบเกษียณอายุราชการ เป็นเหตุให้ได้มีเรื่องเณรน้อยช่วยมดมาเขียนเล่าสู่กันอีกเรื่องหนึ่ง ทำให้เรื่อง "ต่อชีวิต" มีความบริบูรณ์มากยิ่งขึ้นด้วยเป็นอย่างดี

ส่งท้ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่

ความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูกนั้นยิ่งใหญ่เกินกว่าที่ลูกๆ จะประมาณได้ เมื่อก่อนนั้นผู้เรียบเรียงมักจะพูดกับลูกศิษย์ที่มาจากต่างจังหวัดเสมอว่า ให้หมั่นเขียนจดหมายถึงพ่อแม่ เดือนละ ๒-๓ ฉบับได้ก็จะดี ก็มีหลายคนบอกว่า ไม่ทราบว่าจะเขียนอะไร ก็ตอบเขาไปว่า ถ้านึกไม่ออก ก็ให้เขียนไปว่า "ลูกไม่รู้ว่าจะเขียนอะไร แต่ก็อยากที่จะเขียนมาบอกพ่อแม่ว่า ลูกคิดถึงและรักพ่อแม่มาก เลยเขียนมาให้หายคิดถึง" หรืออะไรทำนองนี้ก็ได้ เพราะพ่อแม่ทุกคนรักลูกมาก ห่วงลูกมาก ถ้าเราได้เขียนถึงท่าน ได้แสดงความห่วงใย ท่านก็คงจะดีใจมาก เป็นการทดแทนคุณ ให้ท่านได้ชุ่มเย็นใจว่าลูกยังคิดถึง และรู้คุณท่าน มาเดี๋ยวนี้โทรศัพท์ราคาถูก ผู้เรียบเรียงก็พูดกับศิษย์ที่มีโทรศัพท์มือถือใช้ว่าให้รู้จักโทรถึงพ่อแม่บ่อยๆ อย่ามัวโทรไปหาแต่เพื่อนๆ จนลืมพ่อแม่ของตน ได้เคยถามเรื่องนี้กับลูกศิษย์ที่มาจากต่างจังหวัดคนหนึ่งว่า เขาได้โทรถึงพ่อแม่เดือนละกี่ครั้ง เขาตอบว่าไม่ค่อยได้โทร แม่ของเขาซึ่งอยู่ข้างๆ ก็บอกกับผู้เรียบเรียงว่า ไม่เป็นไร ถึงเขาไม่ได้โทร แต่แม่ก็โทรไปหาเขาเสมอ ฟังแล้วก็สะท้อนในใจ จะพูดอะไรมากกว่านี้ก็คงไม่ได้ ทั้งๆ ที่อยากบอกเขาว่า คิดบ้างไหมว่าแม่ของเขานั้น

ปกป้องเขาขนาดไหน เกรงว่าเขาจะตำหนิลูก ก็เลยแก้ตัวแทนลูก แล้วลูกเล่ามีความคิดที่จะแก้ตัว แก้พฤติกรรมของตนให้แม่ชื่นใจขึ้นบ้างจะได้ไหม ผู้เรียบเรียงคุยเรื่องความรักของพ่อแม่นี้ก็เพื่อเป็นการกล่าวนำไปสู่เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนวันส่งท้ายปีเก่า ๒๕๕๓ และในตอนเช้าวันต้อนรับปีใหม่ ๒๕๕๔ นี้ ซึ่งผู้เรียบเรียงได้ไปค้างบ้านลูกศิษย์คนหนึ่งที่ อำเภอพรหมพิราม พิษณุโลก ได้พูดคุยใกล้ชิดกับพ่อแม่ของเขา ทำให้รู้สึกว่า พ่อและแม่นั้นรักลูกมาก พ่อได้คุยถึงลูกศิษย์คนนี้ว่า เป็นคนรู้จักประหยัดเก็บออม รู้จักคิด รู้จักทำ ขยันเรื่องเรียนมาตั้งแต่เล็ก โตขึ้นก็รู้จักเลือกหาที่จะเรียนเอง ถีบตัวเองให้ก้าวหน้าได้เสมอมา พอเรียนจบแล้วทำงาน ยุ่งอย่างไรก็ยังมาเยือนยามบ้าน ให้ชื่นใจอยู่เป็นนิจ โดยเฉพาะวันปีใหม่ และวันแม่นั้นเขาจะต้องกลับมาบ้านเสมอ พ่อบอกว่าสงสารที่เขาต้องทำงานหนัก และสมัยที่เขาต้องขึ้นลงเชียงใหม่เสมอนั้นก็ห่วงเขามาก เพราะต้องขับรถเองตลอด พ่อบอกว่าบ่อยครั้งที่เห็นเขาหลับก็เข้าไปกอดเบา ๆ เพราะกลัวเขาจะตื่น พอสนทนากันมาถึงตรงนี้ ผู้เรียบเรียงก็จึงได้ถามลูกศิษย์ที่กำลังนั่งฟังอยู่ด้วยนั้นไปว่า เขาเคยมีเวลาที่จะกอดพ่อเขาบ้างไหม เขาก็ตอบว่า “มันเขิน” มันสนิทกันอยู่แล้ว ผู้เรียบเรียงได้โอกาสก็เลยบอกว่า “ยังไม่พอ” ต้องกอดคืนกลับไปให้ได้นั่นแหละ พ่อแม่จะรู้สึกดี

มากๆ ให้รีบทำเสีย ถ้ายังเขินก็ให้หาโอกาสตอนไม่มีคนอื่นอยู่ด้วยก็ได้ แล้วก็ให้รีบกอดกันเสีย คุยๆ กันพอประมาณแล้ว พวกเราต่างก็แยกกัน ไปทำอะไรกันตามเรื่องของแต่ละคน มีการฉลองเคาท์ดาวน์ และจุดพลุฉลองต้อนรับปีใหม่กันไปตามเรื่อง

รุ่งเช้าวันปีใหม่ ผู้เรียบเรียงตื่นแต่เช้ามาเดินดูรถเก่าๆ ที่พ่อ (*ของลูกศิษย์*) ชอบซื้อมาซ่อมเล่นเป็นงานอดิเรกอยู่ ซ่อมแล้วถ้าใครให้ราคาพอสมควรก็จะปล่อยให้เขาไป พ่อก็เดินเข้ามาคุยเรื่องรถต่างๆ ด้วย ผู้เรียบเรียงรู้สึกว่าพ่อมีความชำนาญเกี่ยวกับการซ่อมรถเก่ามาก คุยไปคุยมาก็ถามพ่อว่า ลูกชายเขาได้กอด

พ่อแล้วหรือยัง พ่อตอบด้วยน้ำเสียงที่ผู้เรียบเรียงรู้สึกว่าพ่อนั้นพยายามที่จะซ่อนความน้อยใจอยู่ด้วยว่า “ยังไม่เห็นมาเลย” ตัวผู้เรียบเรียงเองก็เลยคิดเอาไว้ว่า ถ้าเจอหน้าลูกศิษย์ก็จะทวงสัญญานั้นให้พ่อเขา พอสายหน่อยหนึ่ง พวกเราอยู่กันพร้อมหน้า ก็เลยได้โอกาสรีบปฏิบัติการที่ตั้งใจนั้นไว้เลยทันที พวกเพื่อนๆ ของเขาที่มาด้วยกันก็บอกว่า ถ้าอย่างนั้นต้องมีการถ่ายรูปเอาไว้เป็นหลักฐานด้วย จึงได้มีการบันทึกภาพกันไว้เป็นที่ระลึกด้วยอย่างเรียบร้อย ดูแล้วเห็นได้ชัดว่าพ่อแม่ของเขาดีใจมีความสุขมาก แม่พยายามวางท่าเฉย แต่ก็ไม่สามารถซ่อนอารมณ์ไว้จากการสังเกตของพวกเราได้ แต่สำหรับพ่อนั้นมีท่าทีที่แสดงความดีใจให้เห็นได้ชัดเจน ผู้เรียบเรียงบันทึกเรื่องนี้มาเล่าสู่กันฟัง ด้วยหวังว่าถ้าหากมีผู้ที่ได้อ่านพบเรื่องที่เล่าไว้นี้แล้ว ได้เกิดมีแรงบันดาลใจขึ้นแล้วเข้าไปกอด แสดงความใกล้ชิดกับพ่อแม่ให้มากขึ้นได้ ก็คงจะเป็นการก่อให้เกิดบุญกุศลอยู่ไม่น้อย และที่เขียนเรื่องนี้ไว้ก็ด้วยคิดว่า น่าจะเหมาะสมดีกับการที่จะรวบรวมไว้ในหนังสือแสงธรรมฉบับ “สมชีวิต” นี้ด้วยอย่างเป็นแน่

ยักยอก

พวกเราเคยคุยกันว่า เขาบันไดม้านั้นมีวิวทิวทัศน์ที่เจริญตา และมีครูบาอาจารย์ที่มีปฏิปทาพาเจริญใจ ดังนั้นในช่วงที่พวกเรามีโอกาสเหมาะที่จะผ่านไปชาติตระการ ก็จึงได้ชวนกันไปกราบท่านอาจารย์ที่เขาบันไดม้าให้สมอยากกันสักครั้งหนึ่ง ในช่วงขึ้นเขานั้นทางจะค่อนข้างชัน พวกเราถึง จอดรถกันไว้ที่หมู่บ้านเชิงเขา แล้วขึ้นรถอีแต๋นของโยมวัดขึ้นไป เราสังเกตเห็นว่ายางล้อรถด้านหลังนั้นสึกมากจนเห็นผ้าใบข้างใน ก็นึกเอาไว้ในใจว่าคงต้องได้ทำบุญกันหลายอย่างแน่ๆ พวกเราค้างกันที่วัดนี้หนึ่งคืน ตอนกลางคืน พวกเรายังได้ยินเสียงเก้งมันมาร้องอยู่ไม่ไกลนัก และก็ได้ยินเสียงสุนัขจิ้งจอก ซึ่งฟังแล้วไม่เหมือนกับเสียงสุนัขบ้านเอาเสียเลย หลังจากฟังธรรมและสนทนาธรรมพอสมควรในตอนกลางคืน พวกเราบางกลุ่มก็ขนเสื่อ ผ้าห่มไปนอนที่หน้าผาซึ่งมีพระพุทธรูปสีขาวองค์ใหญ่อยู่ พวกเราบางคนที่ช่างสังเกตก็พบว่ามีแท่นสี่เหลี่ยมเล็กๆ คล้ายกับเสาเตี้ยอยู่ตรงบริเวณผลานหินที่หน้าผานั้น จึงได้กราบเรียนถามท่านอาจารย์วันชัย ซึ่งเป็นพระผู้ดูแลสำนักสงฆ์ในขณะนั้นอยู่ว่าคืออะไร ท่านก็บอกว่าเป็นแท่นหินที่มีคนมาสร้างหลอกเอาสตางค์ชาวบ้านไป บอกว่าจะทำ

เป็นแท่นศิลาฤกษ์สำหรับที่จะใช้เพื่อสร้างพระเจดีย์บรรจุพระธาตุขึ้นมาไว้สักการบูชา แต่พอได้เงินแล้วก็หลบหายเงียบไป พวกเราก็เลยกราบถามท่านว่า แล้วไม่มีกรรมอะไรกับพวกเขาเลยหรือ ท่านก็บอกว่าไม่ได้ยินข่าวคราวเลย แต่ต่อไปก็คงจะมีอะไรดี ๆ ให้ได้ยินบ้างดอก หลังจากทำบุญกับวัดในการร่วมสร้างถังบรรจุน้ำและซื้อยางล้อรถ แล้วเราก็ขออาศัยรถวัดลงมาหาข้าวกินกันที่ป่าละเมาะข้าง ๆ ฝายน้ำล้น บ้านโคกผักหวาน ซึ่งเป็นบริเวณที่พวกเราหมายตากันอยู่เมื่อมองลงมาจากหน้าผาวัดเขาบันไดม้า เห็นว่ามีวิวทิวทัศน์ดี น่าชม ก็คุยอะไรกันไปร้อยแปดพันเก้า และก็ได้ถ่ายรูปเก็บไว้เป็นอนุสรณ์

นึกถึงเรื่องที่มีพวกต้มตุ๋นคนมาทำการหากินกับพระศาสนา หลอกให้เขามาทำบุญนั้น ดูมันง่ายดี มีพวกมิจฉาชีพหลายคนนิยมทำกันเพราะมันได้เงินเป็นกอบเป็นกำ นึกถึงเรื่องที่ตัวเองเคยได้อ่านได้ฟังเกี่ยวกับกรรมเวรที่มาย้อนสนองกับคนพวกนี้แล้วก็มีหลายรูปแบบ จะขอนำมาเล่าประกอบสักสองสามเรื่องดังต่อไปนี้

เรื่องแรกเป็นเรื่องของโยมวัดคนหนึ่ง ฉากหน้าเขาคือมรรคนายกที่ดีของวัด คอยช่วยเหลือกิจการต่างๆ ในวัด หลายคนต่างชื่นชมยินดีกับเขา แต่เขามักชอบยักยอกเงินจากตู้ทำบุญ เขาเอาเงินมานับ ๆ แล้วก็ซุกบางส่วนไว้ใต้เสื่อที่ตนนั่งอยู่ แล้วก็จดจำนวนที่เหลือซึ่งมีการตรวจสอบกันอย่างดี หรือบางครั้งพอมีงานที่วัด เขาจะถวายซองกับพระเณรในวัด โดยแอบหยิบซองจากย่าม ดึงเงินบางส่วนออกไว้ แล้วคืนซองที่ชักมูลค่าบางส่วนออกไปแล้ว โดยที่พระเณรท่านก็มักจะไม่ได้ใส่ใจอะไรนัก เพราะความไว้ใจนั่นเอง โยมคนนี้แกก็เลยได้ใจ ทำแล้วทำอีก ถึงกับเอาไปอยู่กินกับเมียใหม่ของแกได้ แต่กรรมเวรของแกก็ตามมาทัน เมื่อทางวัดได้มีผู้บริจาคเงินมาให้ดำเนินการสร้างกุฏิอีก ๒-๓ หลัง จึงได้มีการติดต่อรถตักดินมาปรับพื้นที่ โยมคนนี้ได้ทำหน้าที่

ของแก เดินดูรถเขาตักดินไปตามเรื่อง และก็คงจะได้ถึงคราวของแกจริงๆ ที่จะต้องชดใช้กรรม เพราะขณะที่เดินตรวจตราอยู่รถที่กำลังตักดินนั้น ได้เกิดเสียหลักพลิกลงมาทับแกเข้าพอดี ผลนะหรือ ก็คือมือทั้งสองข้างของแกถูกทับละเอียด ต้องตัดทิ้ง ขาที่เดินได้ก็เรียกว่าไม่เต็มร้อย ต้องนอนให้เมียใหม่ของแกเฝ้าดูแลอย่างน่าอนาถ เมียใหม่ก็ทำท่าจะหนีจาก แกจึงขู่ว่า ถ้าไม่อยู่ดูแลแกก็จะไม่ยกสมบัติอันใดให้เลย เมียเลยจำใจอยู่กับแกไปแบบเสียไม่ได้ คนที่รู้เรื่องของแกลึกๆ ต่างก็นึกว่า คงจะเป็นผลของกรรมจากการยักยอกเงินวัดไปใช้นั่นเอง ตกลงเงินที่แกยักยอกก็ต้องเอามาใช้รักษาตัว ไม่สามารถที่จะนำเอาไปบำรุงบำเรอความสุขของแกได้อย่างที่เคยวาดฝันไว้เลย

เรื่องที่สองเป็นเรื่องที่จำมาจากหนังสือ กฎแห่งกรรม ของคุณ ท.เลียงพิบูลย์ เล่ากันแต่ย่อๆ เท่าที่พอจำได้ก็คือ มีแม่ครัวคนหนึ่งทำงานอยู่ที่บ้านผู้ใจบุญท่านหนึ่ง ซึ่งชอบการใส่บาตรมากวันหนึ่งๆ จะใส่บาตรพระนับร้อยรูปทีเดียว ครั้นพออายุมากขึ้นก็มอบให้แม่ครัวเป็นผู้จัดการเรื่องการใส่บาตรแทน แรกๆ แม่ครัวก็ซื่อสัตย์ดี แต่วันคืนผ่านไป ใจแม่ครัวก็เริ่มเปลี่ยนแปลง จากยักยอกเงินค่ากับข้าวทีละน้อย ก็กลายเป็นกล้ายักยอกทีละมากๆ

แกจะนำเงินไปซื้อข้าวของมาทำใส่บาตรดี ๆ เพียงไม่กี่ชุด แล้วที่เหลือแกก็ใช้วิธีเอาถั่วงอกมาต้มใส่บาตรแทน ของอยู่ในห่อ ใคร ๆ ก็ไม่เห็น พระท่านก็ไม่รู้จะทำอย่างไร แม่ครัวแกมีฐานะดีขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่พอแก่ตัวลง แม่ครัวเกิดไม่สบายขึ้นมา มีอาการเจ็บคอ กินอะไรก็ไม่ค่อยจะได้ หิวโหยแต่กินไม่ได้ ร่างกายซูบผอม ที่เขาเรียกว่า แห้งลง ๆ ผลสุดท้ายถึงขั้นกลืนน้ำก็ยังลำบาก แต่ก็น่าแปลกที่แกก็ไม่ยอมจะตายเอาแบบง่าย ๆ ทุรนทุราย อดอยากปากแห้งอยู่นาน ถึงได้เสียชีวิตลง ผู้เรียบเรียงนั้นคิดว่าคงเป็นเพราะอำนาจของกรรมที่แกได้ยักยอกค่าข้าวค่าน้ำ ที่มีผู้ตั้งใจมอบไว้เพื่อใส่บาตรพระไปอย่างแจ้งชัด บาปกรรมนั้นทำให้แม่ครัวคนนี้ได้กลายเป็นเปรตดิบ ๆ ที่อยู่ในคราบมนุษย์ คุณ ท.เลียง-พิบูลย์ ท่านบอกว่าเป็นอสุรกายในเมืองมนุษย์ ความจริงแล้วจะเป็นอะไรก็ช่าง แต่มันไม่ได้เป็นชีวิตที่ดีมีค่าสำหรับผู้ก่อกรรมทำการคดโกง ยักยอกเลยจริงไหมครับ?

เรื่องสุดท้ายที่จะนำมาเล่าเพื่อบรรเทาความกล้าของคนบาป ในการทำบาปกรรมยักยอกเงินทองของคนอื่นนั้น เป็นเรื่อง "กรรมของคนโกงเงินทอดกฐิน" เรื่องมีอยู่ว่า มีสาวน้อยผู้หนึ่ง เธอเป็นคนใฝ่ในบุญกุศล ครั้งหนึ่งได้มีเพื่อนคนหนึ่งเข้ามาตีสนิทชิด

ใกล้ด้วย เพื่อนคนนี้ถือวิสาสะมาคลุกคลีกินอยู่ด้วยแบบไม่มีการเกรงใจ แต่เธอก็มิได้ว่าอะไรให้เพื่อนช้ำใจ ต่อมาวันหนึ่งเธอได้รับโทรศัพท์จากผู้ใหญ่คนหนึ่งชวนร่วมเป็นกรรมการทอดกฐินด้วย พอเพื่อนของเธอรู้ก็พยายามขอที่อยู่ของผู้ใหญ่คนนั้น และก็ได้ติดต่อขอเข้าเป็นกรรมการด้วยอีกคนหนึ่ง พร้อมทั้งให้ผู้ใหญ่คนนั้นพิมพ์ชื่อของเขาร่วมเป็นกรรมการด้วย จากนั้นก็ทำทีเป็นหัวเรี่ยวหัวแรง เที่ยวชักชวนใครต่อใครให้ร่วมทำบุญกฐินนั้นด้วย ครั้นพอใกล้ถึงวันทอดกฐิน สาวน้อยผู้ใจบุญได้โทรศัพท์ไปหาผู้ใหญ่คนนั้น แต่ได้รับการตอบมาด้วยน้ำเสียงที่ไม่เป็นมิตรเลย เธอจึงได้พยายามถามถึงสาเหตุ ว่าเธอไปทำอะไรไม่ถูกต้องหรืออย่างไร ผู้ใหญ่คนนั้นก็เลยถามย้อนมาว่า เงินที่ได้จากซองกฐินที่เพื่อนของเธอฝากให้เธอนำมาให้ต่อนั้น ทำไมเธอถึงได้แกล้งเงียบทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ได้ชนิดหน้าตาเฉยอย่างที่เป็นอยู่เช่นนี้ได้ เธอก็เลยถึงบางอ้อว่า ที่ผู้ใหญ่ไม่พอใจก็เพราะเพื่อนตัวแสบของเธอนั้นได้อมเงินทำบุญทั้งหมดจากซองกฐินที่เพื่อนนั้นหามาได้ไป แล้วโยนความผิดมาให้เธอ เธอก็เลยต้องพยายามชี้แจงมากมาย แต่เงินที่เพื่อนของเธอได้ยักยอกไปเรียบร้อยแล้วนั้น ก็สูญไปเหมือนกับอ้อยที่เข้าปากช้าง เธอจึงได้ตัดสินใจตัดความเป็นเพื่อนทิ้งชนิดที่ไม่ต้องไปเผาผีกันเลยทีเดียว เธอกับเพื่อนคนนั้นก็เลยหมด

สิ้นสัมพันธ์กันนับแต่นั้นมา จนกระทั่งวันหนึ่ง จู่ๆ เพื่อนของเธอคนนั้นก็มาหา ขอความช่วยเหลือโดยบอกว่า ได้ถูกไล่ออกจากงานแล้วไม่นานบ้านก็ถูกไฟไหม้เพราะมีเหตุที่มาจากเพื่อนนั้นกลุ้มใจที่ถูกไล่ออกจากงานจึงสูบบุหรี่จัด และเผลอหลับไปกับบุหรี่ที่ยังสูบไม่หมด ทำให้เกิดไฟไหม้ขึ้นดังกล่าว และพอเพื่อนจะบ่ายหน้าไปหาแฟนที่กำลังคบกันอยู่ ก็ปรากฏว่าแฟนไม่ใช่คนตัวเปล่าเล่าเปลือย มีเมียมีลูกอยู่แล้ว แต่ก็มาหลอกกินไข่แดงเพื่อนฟรีๆ ทำให้เธอกลุ้มใจหนัก ค่าข้าวกรอกหม้อก็ไม่มี แถมยังท้องอ่อนๆ อีกด้วย จึงต้องบากหน้ามาหาเธอ ซึ่งอย่างน้อยก็เคยเป็นเพื่อนที่ดีคนหนึ่ง สาวน้อยใจบุญฟังแล้วอยากจะช่วยแต่ก็เจ็บจนต้องจำว่า การลืมง่ายก็ดี แต่มันจะเป็นเหตุให้ต้องเจ็บอีกมากมายตามมา เธอจึงได้แต่ปฏิเสธความช่วยเหลือไป บอกให้เพื่อนรู้ถึงผลกรรมที่เพื่อนได้ทำไว้ ขอให้เข้าใจว่าเธอนั้นเจ็บจนเข็ดขยาดไปหมด เพื่อนคนนั้นก็เลยต้องจำใจจากไป เรื่องสุดท้ายนี้ไม่มีอะไรชี้ชัดว่ามันเป็นกรรมจากการที่เพื่อนของสาวน้อยคนนั้นยักยอก หรือโกงเงินทำบุญทอดกฐินแต่อย่างไร แต่ถ้าเป็นคนเชื่อกรรมเช่นผู้เรียบเรียง ก็จะต้องถือว่าน่าเป็นผลสืบเนื่องอยู่ด้วยอย่างแน่นอน ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม ไม่ทราบเหมือนกันว่าท่านผู้อ่านจะคิดประการใด

หลายท่านอาจจะอ่านเรื่องนี้แล้ว แต่ก็หาประเด็นอะไรไม่ได้เท่าไรนัก คิดว่านั่นก็คงไม่ใช่ความผิดของท่าน เพราะผู้เรียบเรียงเองได้เล่าแบบสะเปะสะปะมาโดยตลอด แต่คงพอมองออกใช่ไหมครับว่า ผู้เรียบเรียงนั้นอยากจะบอกว่า การยักยอกทรัพย์สินไม่ว่าจะเป็นของใครนั้น ก็จะส่งผลไม่ดีขึ้นมา ผลสุดท้ายก็จะหนีผลกรรมที่ตนเคยก่อไปไม่พ้นได้ เรื่องที่เล่าทั้งหมดนั้นผู้เรียบเรียงฟังมา หรืออ่านมานานพอควรแล้ว การนำมาเล่าต่อจึงอาจจะมีความคลาดเคลื่อนไปบ้างเป็นธรรมดา แต่ก็ขอรับรองว่าใจความสาระหลักๆ นั้นยังคงอยู่แน่ๆ ครับ และท้ายที่สุดนี้ ขอให้พวกเราอย่าเบื่อหน่ายในการทำกรรมดีกันเลยนะครับ

กรรมเวรจัดสรร

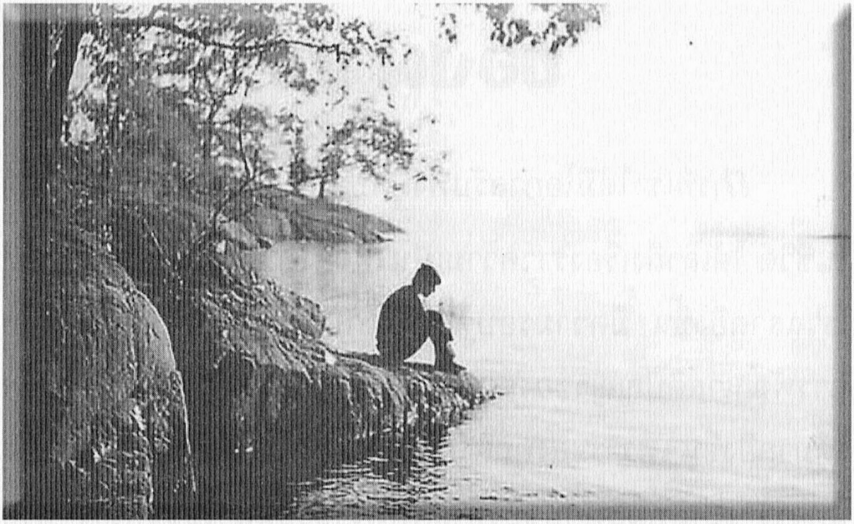
เมื่อปลายปีที่แล้ว (*๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓*) ได้ไปนอนค้างบ้านลูกศิษย์คนหนึ่งที่ตลาดเมืองใหม่พิมาย พอรุ่งขึ้นก็เลยถือโอกาสออกไปเดินเล่นที่ตลาดยามเช้าคนเดียว มีของขายมากมาย พวกชาวบ้านจะมาซื้อของจากตลาดสดนี้ไปขายต่ออีกทีหนึ่ง เดินไปเดินมา ก็ไปพบร้านขายปลา พวกปลาดุก ปลาช่อน ปลาไหล และปลาอะไรต่อปลาอะไรที่มีขายกันอยู่มากพอควร เหลือบตาไปเห็นมีปลาหมออยู่กะละมังหนึ่ง ได้คิดขึ้นมาว่าถ้ามีคลองหรือหนองน้ำอะไรอยู่แถวนี้ก็อยากจะซื้อไปปล่อย แต่มองไปรอบ ๆ แล้วไม่เห็นแหล่งน้ำที่จะปล่อยได้ ก็เลยระงับความคิดนั้นไว้ แล้วเดินถ่ายรูปอะไรเล่นไปเรื่อย ๆ เดินวนไปวนมาอยู่พักใหญ่ก็หันไปพบรุ่นน้องเจ้าของรถที่มาด้วยกัน เดินตามมา ก็จึงพูดกับเขาว่า เห็นแม่ค้าขายปลาหมอตัวย่อม ๆ ประมาณ ๒ นิ้วมือ น่าซื้อปล่อย แต่ไม่เห็นมีที่ปล่อย เขาก็บอกว่าถ้าขับรถไปสักหน่อยจะมีลำน้ำอยู่พอจะปล่อยได้ เสร็จแล้วเขาก็ชวนกลับเข้าไปที่แผงขายปลานั้น จัดการถามไถ่ และต่อรองราคากัน พวกเราบอกแม่ค้าว่า ถ้าตัวเป็น ๆ ยังกระดุกกระดิกได้ พวกเราจะขอเหมาหมด คนขายบอกว่าให้หมดไม่ได้ เพราะมีคนสั่งไว้ก่อนหน้าแล้ว จึงบอกว่าถ้างั้นก็เอาเท่าที่

เหลือทั้งหมด แล้วก็ตกลงกันตามนั้น ขณะที่ทำการชั่งปลาอยู่ก็มีคนอื่นมาจะซื้อปลานั้นด้วยอีกหลายราย แต่เราก็กันท่า บอกว่าที่เหลือนี้เราเหมาหมดแล้ว ชั่งน้ำหนักได้ ๑๒.๘ กิโลกรัม โดยก่อนที่จะชั่งน้ำหนักก็มีการแยกเอาปลาส่วนหนึ่งออก กันไว้ให้กับผู้ที่เขาได้มาสั่งไว้กับแม่ค้านั้นก่อน พวกเราคุยกันว่า ก็ต้องปล่อยไปตามเวรกรรมที่จัดสรรไว้ สุดแท้แต่แม่ค้านั้นจะตักเอาปลาตัวใดออกเก็บไว้ให้ลูกค้าที่ได้สั่งไว้ (*คงจะเอาไปลงหม้อแกง*) และจะตักตัวใดให้เรา ก็ต้องปล่อยให้เป็นไปตามกรรมของปลาก็แล้วกัน

พูดถึงเรื่องปล่อยปลาในครั้งนี้แล้ว ดูเหมือนทุกสิ่งนั้นช่างมีความประจวบเหมาะกันพอดี ทั้งๆ ที่ตัวผู้เรียบเรียงได้ปลงตกวางความคิดในเรื่องการปล่อยปลาไปแล้ว แต่พอพบกับรุ่นน้องแล้วก็ทำให้ปลาหมอหลายตัวได้รับอิสรภาพ ซึ่งก็ต้องบอกว่านั้นคงจะต้องเป็นเพราะด้วยกรรมเวรที่ตามมาจัดสรรสำหรับพวกปลาที่จะถูกปล่อยไปจริงๆ อะไรเล่าที่ทำให้ปลาหลายตัวไม่ได้อิสระเพราะมีคนเขาสั่งซื้อเอาไว้ก่อนแล้ว และคนสั่งนั้นก็ไม่ได้ระบุชี้ตัวปลาไว้ และพวกเราก็ไม่ได้บอกว่าจะเอาตัวใด เราทำได้แต่บอกว่าที่เหลือจากที่แม่ค้าคัดออกไว้แล้วนั้น เราขอเหมาหมด เราได้แต่คิดว่า กรรมเวรของปลานั้นเองที่ได้คัดสรรปลาบางตัว

ไปลงหม้อแกง ในขณะเดียวกันปลาบางตัวก็ได้พบกับอิสรภาพตามกรรมของเขาในที่สุด พูดถึงกรรมจัดสรรแล้วก็เกิดปัญหาในใจตนว่า แล้วทุกชีวิตจะไม่มีทางเลือกสำหรับตนเองเลยหรือ ก็ตอบตัวเองว่า ถ้าเป็นชีวิตในทุคติภพแล้วเลือกยากมาก เพราะใจของสัตว์ในทุคติภพ คือ ภพที่ต่ำกว่ามนุษย์ลงไปแล้ว สภาวะของใจนั้นมันด้อยคุณภาพ มันจะทำให้เลือกไม่เป็น คิดไม่ออก ทุกสิ่งจึงมีสภาวะที่ตกไปตามบุญตามกรรมบันดาลเสียเป็นส่วนใหญ่ อบายภูมิต่างๆ นั้น เป็นภูมิที่สัตว์จะต้องไปชดใช้กรรมเป็นหลัก สัตว์ที่เกิดมาในมนุษย์ภูมิคือคนเรานี้แหละที่เป็นสัตว์ซึ่งมีทางเลือกได้มากที่สุด เพราะสามารถจะสร้างคุณภาพของใจตนเองให้สูงหรือต่ำได้ด้วยใจของตนเอง แม้จะมีภาวะกรรมเป็นตัวบังคับอยู่ด้วยแล้วก็ตาม แต่ใจก็ยังมีอิสระที่จะคิดทำในสิ่งที่ดีที่ชอบที่ถูกได้ตลอดเวลา

เรื่องกรรมจัดสรรนี้คงจะต้องจบลงห้วนๆ เท่านี้ เพราะยิ่งคิดทบทวนก็ยิ่งสับสน ครั้งแรกคิดจะเอาเรื่องธรรมจัดสรรมาเขียนผนวกเข้าด้วยกัน แต่พอเขียนไปๆ ก็พิจารณาว่า เรื่องธรรมจัดสรรที่คิดจะเขียนถึงนั้น เป็นเรื่องส่วนตัวของศิษย์คนหนึ่ง ที่ทิ้งอาชีพวิศวกรในกรุงไปเป็นครูบ้านนอก แล้วต้องใช้ชีวิตแบบปากกัดตีน

ถีบ ต้องเอานาไปจำนองมาประคองชีวิต แต่พอเวลาผ่านไป เงินที่จะผ่อนส่งค่าที่นาก็เกิดขัดสน จนตัวเขาต้องบอกว่าชีวิตต่อไป ก็ต้องแล้วแต่ธรรมจัดสรรให้เป็นไปเท่านั้นเอง เพราะเขาบอกว่าเขาพยายามทำดีอยู่ตลอดเวลา ซึ่งต่อมาก็ได้มีผู้ให้ความช่วยเหลือให้เขามีชีวิตความเป็นอยู่ง่ายขึ้น จะสรุปว่าเป็นธรรมจัดสรรก็ยากที่จะหาประเด็นจับให้เห็นได้ เรื่องก็มีอยู่เพียงเท่านี้ พิจารณาดูแล้วก็เห็นเป็นเรื่องธรรมดาๆ จึงยกเลิกส่วนที่จะเกี่ยวข้องกับเรื่องของธรรมจัดสรรนี้เอาไว้ก่อน คงเขียนเพียงแต่เรื่องของกรรมเวรจัดสรรไว้เพียงเท่านี้

ของฝาก

การที่เราได้มีโอกาสรับฟังผู้มีประสบการณ์ที่มีความเข้าใจในชีวิต ได้เล่าถึงเรื่องราวความเป็นไปต่างๆ อยู่บ่อยๆ ย่อมทำให้เราฉลาดยิ่งขึ้น มีความรอบรู้เท่าทันกับเหตุการณ์ต่างๆ ได้รู้จักการพัฒนาสติปัญญาของตนเอง รู้จักการเสียสละ ปล่อยวางอะไรได้มากยิ่งขึ้น เพราะของทุกสิ่งที่มีอยู่ขณะนี้ไม่ได้เป็นของเราอย่างแท้จริง เป็นเหมือนกับของที่โลกให้เราขอยืมมาใช้ชั่วคราว หรือเหมือนกับของที่คนอื่นเขาได้ฝากไว้ให้เราได้ยืมใช้ไปก่อน วันหนึ่งโลกเขาก็จะมาทวงเอาของเขาคืนไป เราจึงควรทำใจไม่ไปยึดติดหวงแหน พอถึงเวลาที่เขามาทวงคืน ก็คืนเขาไป ของบางอย่างที่เรารับฝากสูญหายไป ทั้งๆ ที่เราได้ระวังรักษาอยู่ หวงแหนอยู่ก็ให้นึกว่ามันถึงเวลาที่เจ้าของเดิมของเขามารับเอาไปแล้ว ถ้าเราคิดได้อย่างนี้ก็จะไม่เดือดร้อนเพราะรู้มาตั้งแต่ต้นแล้วว่าเป็นของคนอื่น สักวันหนึ่งเขาก็จะมาเอาของเขาคืนไป ทุกสิ่งในโลกนี้เป็นของของโลก ไม่ได้เป็นของใคร แท้จริงแล้วล้วนมาจาก ดิน น้ำ ลม ไฟ ทั้งสิ้น อย่าว่าแต่ทรัพย์สมบัติเงินทองที่เราหามา แม้กระทั่งร่างกายของเราก็ไม่ใช่ของเรา เป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟทั้งสิ้น เวลาตายไปแล้ว ลมหายใจก็หยุด ลมในกายก็ไม่ไหลเวียน

ไฟคือความร้อนในกายก็หายไป หมดความอบอุ่น กลับมีสภาพเย็น ธาตุน้ำก็ไหลออกมา ทำให้ธาตุดินไม่สามารถรวมกันอยู่ได้เช่นเดิม ร่างกายก็แห้งกรอบ สลายกลายไปเป็นขี้ฝุ่นขี้ดินในที่สุด เมื่อถึงเวลานั้น จิตใจหรือดวงวิญญาณของเราก็จะต้องไปตามทางที่เราได้สร้างไว้ คือ ทางบุญหรือทางบาป มีบุญและบาปที่จะพาเราไปสู่ร่างใหม่ เหมือนเช่นเดียวกับเราในชาติก่อน ก่อนที่เราจะได้ร่างกายมนุษย์อย่างในปัจจุบันนี้ เมื่อเราได้ตายจากชาติก่อน วิญญาณก็ออกจากร่างเดิม มาแสวงหาร่างใหม่ จนในที่สุดก็ได้ร่างกายของมนุษย์ จึงได้เกิดเป็นมนุษย์ แล้วก็มาหลงยึดติดว่าเป็นตัวเรา เป็นของเราอยู่ในขณะนี้

พอถึงเวลาที่ต้องออกจากร่างกายนี้ไป ต้องตายไป ก็ร้องไห้ร้องห่ม เศร้าโศก ทุกข์ใจ วุ่นวายใจ เพราะไม่มีใครบอกว่าร่างกายไม่ใช่ของเรา เป็นของที่เราได้รับมาจากพ่อ จากแม่ แต่มันก็จะไม่อยู่กับเราตลอดไป เป็นเหมือนของฝากที่ธรรมชาติ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ มาฝากเราไว้ พอสักวันหนึ่งก็จะเอากลับคืนไป ต้องคืนให้ธรรมชาติเดิมไปทั้งสิ้น ถ้าเรารู้ เราเข้าใจ เตรียมใจไว้ได้ว่าไม่ช้าก็เร็ว เจ้าของเขาจะต้องมาเอาคืน เมื่อเขามาเอาคืนก็คืนของเขาไป ก็ไม่เห็นที่จะต้องเป็นปัญหาอะไร เพราะมันเป็นของฝากจาก

ธรรมชาติ เมื่อธรรมชาติให้ยืมมา เราก็ดูแลรักษาและนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์เท่าที่เราสามารถจะทำได้ ซึ่งเอามาทำประโยชน์ไปเรื่อยๆ พอถึงวันที่เขาจะมาเอาคืนก็คืนเขาไป มันก็เท่านั้นแหละ ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไร ร่างกายก็ดี สมบัติต่างๆ ก็ดี ล้วนเป็นของฝาก ถ้าเราฉลาดก็เอาไปทำประโยชน์ ทำให้เกิดความฉลาดขึ้น รู้มากขึ้น มีกำลังมากขึ้น ใช้เพื่อต่อสู้กับความหลงที่หลอกให้เราหลงยึดติดอยู่กับสิ่งต่างๆ โดยต้องปรับความคิด ความเข้าใจให้ถูกต้องว่า ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นคือของฝากหรือของที่เราขอยืมเขามา ไม่ช้าก็เร็วเราจะต้องคืนเขาไปทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อคืนเขาไปแล้ว สิ่งที่เหลืออยู่ก็คือตัวเราคือธาตุรู้ หรือวิญญาณที่เป็นสิ่งไม่ตายนั้น ก็จะไปแสวงหาร่างกายในภพภูมิใหม่ที่เหมาะสมกับสภาพต่อไป

ถ้าเราได้ศึกษาได้ปฏิบัติจนทำให้เราเกิดกำลังที่จะต่อสู้ ก็สามารถที่จะเอาชนะความหลง ความยึดติดได้ เราก็จะไม่ไปยินดีอยากได้อะไรมาเป็นสมบัติครอบครองจนต้องเป็นทุกข์ เพราะเรารู้ว่าได้มากได้น้อยสักเพียงไร สักวันหนึ่งก็จะต้องคืนไปหมด จะไม่ขวนขวายหาสิ่งของต่างๆ มาให้มากมายก่ายกองเกินความจำเป็น มีไว้ก็มีแต่ความลำบากลำบนที่ต้องคอยห่วงหวง ต้องคอยระวัง

รักษา ซึ่งไม่เป็นความสุขขึ้นมาเลย เวลาได้มาก็ดีอกดีใจ หลังจาก นั้นก็วางเอาไว้เฉยๆ ไม่ได้สนใจอีกต่อไป จนมีข้าวของกองเต็มบ้านไปหมด แล้วก็อยากได้ของใหม่ต่อไปอีก เพราะอยากได้ความสุขในขณะที่ได้มาเท่านั้นเอง แต่ไม่ได้มองถึงความทุกข์ หรือความห่วงกังวลที่มีตามมา เช่น มีความห่วง ความเสียดายในเวลาที่มันหายไป ทั้งๆ ที่เมื่อมันอยู่ก็ไม่ได้ใช้มันเลย เวลาถูกขโมยไปก็เสียใจ เพราะถูกความหลงหลอกทำให้ยึดมั่นอะไรผิดๆ นั่นเอง

ถ้าเคยได้ยินได้ฟังคำสอนของผู้รู้ เช่น ได้เคยฟังธรรมของพระพุทธเจ้าแล้วนำมาสอนใจ เตือนสติอยู่เรื่อยๆ เราก็จะไม่ทุกข์กังวลกับสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่มีค่า หรือสิ่งที่มีชีวิต

ต่างๆ เพราะเรารู้ว่าสักวันหนึ่งก็จะต้องคืนเขาไป ถ้าเราจะอยู่อย่างสบายใจ ไม่วุ่นวาย ไม่เดือดร้อนอะไร ไม่ต้องมีอะไรมากมายก็อยู่ได้ แต่ไม่ชอบอยู่กัน ชอบอยู่กันแบบต้องมีอะไรมากมาย พระพุทธเจ้าและอรหันตสาวกทั้งหลายท่านไม่ได้มีสมบัติอะไรนอกจากสิ่งจำเป็นในการรักษาชีวิตพื้นฐาน ที่เรียกว่าปัจจัยสี่เท่านั้น แต่ท่านเหล่านั้นมีสิ่งที่พวกเราไม่มีกัน นั่นก็คือความสุขที่แท้จริง คือ จิตใจที่สงบวิเวกนั่นเอง ตราบใดที่พวกเรายังไม่สงบ ตราบนั้นเราก็ไม่สามารถที่จะพบความสุขที่แท้จริงได้เลย ความสงบที่แท้จริงนั้นไม่ใช่สิ่งที่อยู่ห่างไกล แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่จะคว้าเอามาเชยชมได้ง่ายๆ ต้องพยายามสร้างมันขึ้นมาไว้ด้วยตนเอง ด้วยการปล่อยวาง เสียสละ แล้วหัดทำใจให้รู้เท่าทัน ไม่หลงทะเยอทะยานในสิ่งต่างๆ ที่เกินความจำเป็น ให้ยึดพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายเป็นตัวอย่างในการใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายเป็น “สมชีวิตา” มีความ “สมชีวิต” ที่แท้จริงขึ้นเป็นลำดับ

ผู้เรียบเรียงได้เขียนเรื่อง “ของฝาก” นี้ขึ้นจากแนวคำสอนของพระจุลนายกเกือบทั้งสิ้น บุญกุศลทั้งหลายที่จะพึงบังเกิดมี ผู้เรียบเรียงขอน้อมถวายท่านผู้ต้นกำเนิดเรื่องนี้เป็นเบื้องต้น และขออุทิศให้สรรพสัตว์ทั้งหลายจงพ้นจากทุกข์ทั้งมวลด้วยความจริงใจ

สมุนไพรวิถี

มีศิษย์คนหนึ่ง เขาไม่ค่อยสบายนอนกรน แล้วบางครั้งก็เสมือนกับหยุดหายใจไปเฉยๆ มีคนแนะนำให้ไปลองตรวจการหลับ (sleeping test) แต่ก็ไม่เป็นผล พอดีมีคนบอกว่า แถวๆ เมืองกาญจนบุรี มีอดีตพระวัดถ้ำกระบอก ท่านเปิดรักษาสมุนไพรสดโดยไม่คิดมูลค่า เขาก็เลยลองไปรับการบำบัดดู ผู้ที่ไปด้วยกับศิษย์นั้นเล่าให้ผู้เรียบเรียงฟังว่า ตัวอาจารย์อดีตพระวัดถ้ำกระบอกนั้น แม้จะสึกจากพระแล้ว แต่คนในนั้นต่างเรียกกันว่า หลวงพ่อ จะกำหนดระบียบไว้ว่า ผู้ที่เข้าบำบัดอาการป่วยต่างๆ นั้นจะต้องมารับบริการติดต่อกันอย่างน้อย ๕ ครั้ง คือ สัปดาห์ละครั้ง ติดต่อกัน ๕ สัปดาห์ ถ้ามาไม่ได้ก็จะเป็นอันผิดระเบียบจะต้องเริ่มต้นใหม่หมด หลวงพ่อบอกว่าการใช้สมุนไพรบำบัดนี้เป็นการสร้างภูมิคุ้มกันให้กับตัว หายไม่หายอยู่กับกรรม ถ้าไม่ทำกรรมดีประกอบด้วยแล้ว สมุนไพรก็ช่วยอะไรไม่ได้ ท่านบอกว่าวิธีของท่านถือว่าเป็นวิธีการธรรมชาติบำบัด ไม่ใช่เคมีบำบัด ยาวิทยาศาสตร์นั้นไม่ใช่วิธีธรรมชาติ วิธีการรักษาสมัยใหม่เป็นวิธีการรักษาที่ปลายเหตุ กินยาไปเพื่อกดอาการต่างๆ เมื่ออาการต่างๆ ถูกกดไว้โดยฤทธิ์ทางเคมี ซึ่งผู้ให้การรักษามักไม่สนใจกับผลที่จะมีตามมา เช่น ยา

ที่ใช้นั้นไปตกตะกอนเกาะอยู่ตามข้อ กระดูก ผนังเส้นเลือด ไต ฯลฯ ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดโรคอื่นๆ ตามมา ท่านบอกว่าสมัยก่อน ปู่ย่าตายายเราเป็นโรคกันน้อย นับโรคได้ไม่กี่สิบโรค แต่เดี๋ยวนี้มีโรคที่ไม่รู้จักกันมากมาย นับไม่ถ้วน ปู่ย่าตายายของเรานั้นมีวิถีชีวิตอยู่กับธรรมชาติ ธรรมชาติก็ช่วยบำบัดรักษาโรคภัยไปในตัวเอง เมื่อก่อนเวลาร้อนอยากจะกินน้ำแข็ง ก็ต้องเดินไปซื้อมากิน แต่เดี๋ยวนี้ไม่ต้องลำบากไปซื้อน้ำแข็งหน้าบ้าน เปิดตู้เย็นกินได้สบายปัจจุบันตามบ้าน เวลาอยากกินของร้อนก็ไม่ต้องติดไฟอุ่น ใช้เตาไมโครเวฟอุ่นเองได้สบายดี ร้อนก็เปิดแอร์ เราไม่ต้องไปม้วยุ่งยากทำการพัดวีกันแต่อย่างไร แต่ทว่าเมื่อคนเราห่างธรรมชาติออกไปภูมิคุ้มกันจากธรรมชาติก็หมดไป โรคภัยจึงเพิ่มมากตามมา เมื่อก่อนยาก็มักเป็นยาธรรมชาติ คือ ยาสมุนไพร แต่สมัยนี้แม้จะมียาสมุนไพรอยู่ แต่คนที่ไร้ความรู้เรื่องสมุนไพร ก็มักจะทำฉลาด นำสมุนไพรไปผ่านเครื่องจักร ไปทำการสกัดทางเคมี สิ่งที่ได้ออกมาก็เลยเป็น “ยาตาย” คือ สมุนไพรที่ตายแล้ว ของตายจึงใช้ไม่ได้ผลดีเหมือนของเป็นๆ อะไรๆ ก็อ้างว่าสกัดเอาของดีๆ ออกมา ถ้าทำได้จริงเช่นนั้น ทำไมไม่สกัดข้าวเป็นยาเม็ดไว้กินให้มันโตเร็วๆ ทำได้ไหม? สกัดสมุนไพรไปรักษาโรคภัยจะให้เหนือธรรมชาติ มันจะทำได้อย่างไร ธรรมชาติที่สำคัญ คือ ต้องทำดีเพื่อความดี

จะได้รักษาตน คนเราได้ปลามาตัวหนึ่ง ถ้าหักคอมันโยนลงหม้อแกงก็เป็นบาป โยนลงน้ำก็เป็นบุญ ทำกรรมดีมากๆ แล้วไม่เป็นโรค ปลอดภัย นี่แหละที่เรียกว่าเดชะบุญ คนเรานั้นถูกความเจริญบีบ ถูกความเจริญเบียดเบียนโดยไม่รู้ตัว หน้าตาเป็นมนุษย์คล้ายกัน แต่จิตวิญญาณมันห่างกันไกล ฝรั่งนั้นเขาทำยาเพื่อหวังเงินทอง กอบโกยค่ายา พอกินยาฝรั่งมากๆ มันก็ไปตกตะกอน เกาะที่ข้อ ที่ไต เป็นโรคข้อ โรคนิ่ว ยาฝรั่งมันชั่วร้ายอย่างนั้น

หลวงพ่อบอกว่า แม่ของท่านเป็นเจ้าของตำรายา เป็นแม่ชีได้สอนท่านว่า ลูกเอ๋ย มีเมตตาไว้ให้เขาเถิด แล้วเราจะไม่เป็นโรคตาย จะแก่ตาย **คนเรามีวิชา ให้รู้จักใช้วิชาไปหาบุญ ไม่ใช่ไปหาเงิน** หลวงพ่อเล่าต่อไปว่า พระพี่ชายท่านคนหนึ่งเคยโด่งดังมาก รักษาคนมากมาย อยู่กุฏิหินอ่อน จบชีวิตลงด้วยโรคเบาหวานแล้วติดเชื้อ อีกคนหนึ่งก็เป็นโรคมะเร็งตาย หลวงพ่อบอกว่า ดูเอาเถิดหมองูตายเพราะงู เพราะพี่ทั้งสองผิดคำสาบานกับแม่ของท่าน ที่ว่าจะรับรักษาคนด้วยเมตตา ไม่นำเอายาจากตำรายาที่ได้นั้นออกมาหาผลกำไรขายยากิน เพราะคุณค่าของสมุนไพรนั้นสูงยิ่ง เกินกำไรที่คิดเป็นเงินทอง หลวงพ่อบอกว่าการใช้สมุนไพรอย่างเดียวก็มักจะไร้ผล ต้องรู้จักกตัญญูด้วย คือ ไม่เอาสมุนไพร

ไปหากิน และต้องรู้จักการจับคู่ใช้สมุนไพรให้ถูกคู่ ถ้าจับคู่ถูก สมุนไพรนั้นก็มีอานุภาพในการรักษาโรคมาก ถ้าจับไม่ถูกคู่ คู่ไม่ดีก็ไม่มีผลมาก คล้ายกับกิ่งทองกับใบตำแยที่ต่างไปจากกิ่งทองใบหยก หลวงพ่อได้บอกฝากอีกว่า ถ้าไม่ช่วยเหลือเรา ก็อย่าได้กลับมาซ้ำเติมเรา พวกท่านไม่ใช่ญาติโกโยติกาของเรา คนบางคนพะวงกับการตบแต่งกาย แต่ใจคืออีกา ผู้ที่ไปด้วยกับศิษย์ที่เป็นผู้เล่าเรื่องนี้บอกว่า ก็งงๆ เหมือนกันว่าท่านหมายความว่าอะไร แต่ก็ชอบใจคำพูด ที่อาจจะฟังผิดฟังถูก และก็เลยจำผิดจำถูก นำเอามาเล่าต่อตามที่จำได้ ผู้เรียบเรียงฟัง ซึ่งฟังแล้วจำต่อมาอีกนั้นก็คงมีที่ผิดพลาดมากยิ่งขึ้น แต่ก็พอใจที่จะนำมาเล่าสู่กันฟัง เพราะได้ข้อคิดอะไรหลายประการที่ยังไม่เคยรู้มาก่อน นำเรื่องนี้มาเขียนไว้ด้วยมุ่งหวังว่าการกินยาสมุนไพร หรือการใช้สมุนไพรนั้นควรจะวางตัววางใจอย่างไร ผิดถูกไม่เกี่ยวกับศิษย์คนนั้น ไม่เกี่ยวกับผู้เล่า ไม่เกี่ยวกับหลวงพ่อคนต้นเรื่อง แต่คงต้องแก้ตัวว่าเป็นเรื่องที่ผู้เรียบเรียงอยากจะเล่าไว้ตามที่ตัวเองได้ยินและได้จำตามที่เขาเล่ามาเท่านั้น ขอสรุปความที่ได้ยินเขาเล่ามาไว้ในที่สุดนี้ว่า การรักษาตัวด้วยสมุนไพรนั้นต้องอาศัยพฤติกรรมของตัวเองเป็นเครื่องมือรักษาโรค โรคภัยนั้นกลัวน้ำอดน้ำทน

กลัวความดี กลัวการแผ่กุศล และกลัวสมุนไพร ซึ่งจะต้องใช้นำมาประกอบร่วมกัน

วิชาการรักษาโรคด้วยสมุนไพร ไม่ใช่วิชาธุรกิจ แต่เป็นวิชาซึ่งต้องเสียสละ ใช้ใจเสียสละ ทำดีก็เจริญ ทำไม่ดีของทั้งหมดก็เสื่อมลง เพราะเป็นวิชาธุรกิจที่อันตรายที่สุด คือเป็นวิชาธุรกิจเกี่ยวกับชีวิต ถ้าเอาชีวิตของผู้อื่นเขาเข้ามายุ่ง เอาสมุนไพรไปขายกินก็ไม่แคล้วว่าเท่ากับเอาชีวิตคนอื่นเขามาเป็นธุรกิจเลี้ยงตน อาจจะทำให้เป็นไปถึงขั้นฆ่าชีวิตเขามาเลี้ยงตนก็เป็นได้ เป็นการหาเหาใส่หัว เป็นการแกว่งตีนหาเสี้ยน ชีวิตไม่ใช่จะเป็นอยู่อย่างนี้ตามพรหมลิขิตที่คนทั่วๆ ไปเขาคิดกัน ทำดีก็มีดีมาเสริมชีวิต ทำชั่วก็คือการทำลายชีวิต แม้แต่การด่าทอผู้อื่นก็เท่ากับทำร้ายชีวิต

เราทำดีไม่เคยคิดร้ายกับเขา หากเขาจ้องจะทำร้ายเรา กรรมของเขาแน่นอน เขาจะพบกับความเศร้าโศกา เมื่อทำดีความดีก็ปกป้อง เมื่อทำชั่วความชั่วก็จ้องทำลาย บุญย่อมตามอำนวยรักษา ขจัดอุปสรรคเฉพาะหน้านั้นให้ลุล่วงไปได้

ต้องขอบอกไว้ก่อนนะว่า การเขียนเรื่องนี้ในบางช่วงนั้นผู้เรียบเรียงเขียนไปตามใจตัวก็มีอยู่ไม่น้อย ผู้อ่านต้องอ่านเอาเนื้ออ่านเอาเรื่องเองนะครับ ถูกใจจังนะ แต่ราคามันไม่มี รู้สึกไปเองว่า มันดีของมัน !

มรณสติ

"มรณสติ" คือ ระลึกถึงความตายเป็นอารมณ์ มรณสตินั้นเป็นยอดของกัมมัฏฐาน ใครจะพิจารณาอะไรๆ ก็ตามเถิด ถ้าหากพิจารณามรณสติแล้ว จิตยังไม่รวมลงไปได้ ยังไม่เกิดสลดสังเวช ยังไม่ละ ยังไม่ถอน ก็หมดกัมมัฏฐาน ไม่มีอะไรเหลือแล้ว... เมื่อผู้ใดพิจารณาความตายอยู่ทุกลมหายใจเข้าออกนั้น จึงจะเป็นผู้ไม่ประมาท หายใจเข้าแล้วไม่หายใจออกก็ตาย หายใจออกแล้วไม่สูดเข้าอีกก็ตาย วันหนึ่งๆ เราคิดถึงความตายสักกี่ครั้ง วัน เดือน ปี ล่วงไปๆ *(ผู้ที่)* ไม่เคยนึกถึงความตายเลยก็มี จึงว่าเป็นผู้ประมาท... ความประมาทเป็นหนทางแห่งความตาย ความไม่ประมาทคือมีสติอยู่ทุกเมื่อนั้น เรียกว่าไม่ประมาทเป็นทางแห่งความไม่ตาย **ตายที่มีสติพร้อมอยู่ทุกเมื่อทุกขณะนั่นแหละเรียกว่าเป็นผู้ไม่ตาย**

แท้จริงความตายนั้นไม่เท่าไรหรอก ก่อนที่จะตายนั่นซิมันสำคัญ... คนเราเมื่อถึงที่สุดเวลาจะตายจริงๆ มันต้องตัดหมดทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่สติที่เรารักษาไว้ดีแล้วก็จะไม่ปรากฏ มันจะปรากฏแต่กรรมนิมิต คตินิมิต จะไปเกิดในสุคติหรือทุคติ ต้องมี

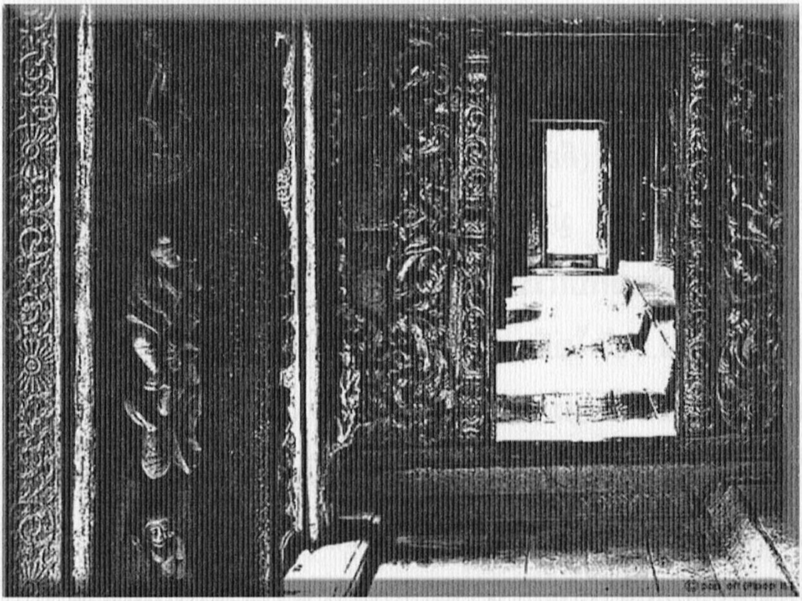
กรรมนิมิตปรากฏ เช่น ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์... นี่เรียกว่ากรรมชั่ว กรรมนิมิตนั้นคือเห็นสัตว์ที่เราเคยไล่ฆ่ามาชน หรือรุมล้อมทำร้ายเราให้เจ็บปวด ต้องร้องครวญครางจนปรากฏเสียงออกมาให้คนทั้งหลายได้ยินก็มี เหมือนกับที่เราได้ทำเขาเมื่อยังมีชีวิตอยู่ คตินิมิตในทางชั่วนั้นเช่นปรากฏด้วยใจว่า ผู้ที่ทำบาปเช่นเดียวกันกับเรานั้น ตายไปแล้วได้ทนทุกข์ทรมานด้วยอาการต่างๆ ... เมื่อคตินั้นมาปรากฏให้เห็นเฉพาะแล้ว ก็แสนกลัวว่าตนจะไปเป็นอย่างผู้นั้น แล้วแน่ในใจที่สุดว่าตนจะต้องเป็นอย่างนั้น โดยมีเหตุอันบันดาลให้เป็นไปอย่างนั้น... ส่วนผู้ที่ทำดี ก็จะมีกรรมนิมิต คตินิมิตมาปรากฏเช่นเดียวกับผู้ทำกรรมดี มันให้เพลิดเพลินเจริญใจ ไทยทานที่ตนทำไปแล้ว แม้จะมีประมาณเล็กน้อยแต่เมื่อนิมิตเกิด ก็เห็นเป็นของมากมายจนเหลือที่จะพรรณนา เห็นแล้วก็มีหวังจะได้ในข้างหน้า โดยมีสิ่งบันดาลให้ได้จริงๆ

บางคนบอกว่า เมื่อจวนจะตายต้องรักษาสติไว้ไม่คิดถึงกรรมชั่ว ความข้อนั้นเป็นความประมาทของเขาเอง เขาคิดเดาเอา (*เอง*) เฉยๆ ความเป็นจริงจะต้องเป็นอย่างที่อธิบายมานี้ มันจะรักษาได้อย่างไร ในเมื่อขณะนั้นมันไม่มีสติ มีแต่กรรมนิมิต คตินิมิต เป็นเครื่องชักจูงให้เป็นไปเอง ไม่สามารถจะกลับคืนมาแก้ตัว

อีกได้ ฉะนั้นทำเสียแต่เดี๋ยวนี้... เมื่อถึงคราวจะตายนั้นแล้ว ทำชั่วมาก ทำดีมาก มันก็เป็นไปตามเรื่องที่ทำเอาไว้ เป็นเอง เกิดเองของมันต่างหาก คนเราตายจริงๆ เมื่อไม่มีลมแล้ว แต่ลมกับใจมันคนละอันกัน... ที่แพทย์เรียกว่า "โคม่า" นั้น มันถึงที่สุดของชีวิตในตอนนั้นแล้ว แต่ (*ลม*) ยังไม่สิ้นไป... ในทางศาสนากล่าวไว้ว่าลมเกิดจากสวาบ (*คือกะบังลม*) กะบังลมมันวูบ ๆ วาบ ๆ อยู่ (ก็ยัง) เป็นเหตุให้เกิดลม มันทำให้เกิดความอบอุ่น... แต่จิตมันจากร่างไปแล้ว ไปพร้อมกับกรรมนิมิต คตินิมิตนั้น (จิต) ไม่มีหลงเหลืออยู่อีก มีแต่ร่าง... ถ้าไม่มีกรรมนิมิต คตินิมิต บางทีมัน (*ก็*) ฟื้นขึ้นมาอีก เพราะลมยังไม่หมด... วิทยาศาสตร์สมัยใหม่เขาเอาออกซิเจนเข้าช่วย ก็ช่วยได้แต่ลมเท่านั้น แต่จิตมันเคลื่อน (*ไป*) แล้ว จะไปไหนก็ไปตามเรื่องของมัน (*ออกซิเจนก็กระทุ้งกะบังลมให้ไหว วูบวาบอยู่ได้เหมือนกับหางจิ้งจก*) หางตุ๊กแกหรือหางจิ้งจกที่มันขาด มันยังไหวตัวอยู่ได้ แสดงว่าใจไม่ได้อยู่ที่หาง ลมความอบอุ่นยังอยู่ก็ดิ้นอยู่อย่างนั้น

การฝึกจิตนี้ ถ้าอยากเป็นเร็ว ๆ มันก็ไม่เป็น หรือถ้าไม่อยากให้เป็น มันก็ประมาทเสีย (*มันก็*) ไม่เป็นเหมือนกัน ทำใจให้เป็นกลาง ๆ แล้วตั้งใจให้เชื่อ แน่วแน่ในกัมมัฏฐานที่เรายึดมั่นอยู่

นั้น แล้วภาวนาเรื่อยไป ก็จะถึงซึ่งความอัศจรรย์ขึ้นมาในตัวของตน แล้วจะรู้ชัดขึ้นมาว่าอะไรเป็นอะไร เอาเท่านี้แหละ พากันทำ!

เรื่องนี้เรียบเรียงมาจากคำสอนของหลวงปู่เทสก์ เทสรังสี โดยส่วนที่ประไว้แสดงว่ามีบางส่วนถูกละไว้ และส่วนที่ในวงเล็บคือส่วนที่ผู้เรียบเรียงเสริมเข้ามา เพื่อให้กระชับและเข้าใจได้ง่าย ส่วนที่ได้ละและเพิ่มเติมขึ้นนี้ อาจจะทำให้สาระเดิมของคำสอนคลาดเคลื่อนไปบ้างก็ได้ แต่มิใช่ด้วยมีเจตนาร้าย จึงขอเรียนให้ท่านผู้อ่านได้ทราบไว้ เพื่อประกอบการอ่านเอาความที่แท้จริง

ใกล้เกษียณ

ในขณะที่กำลังนั่งเขียนเรื่องนี้ (*๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๓*) ข้าพเจ้าเพิ่งจะเกษียณอายุจากการรับราชการมาได้หมาดๆ ในระยะใกล้ที่จะเกษียณนี้ แต่ละคนก็คงจะมีเรื่องที่ประทับอยู่ในความทรงจำอยู่ต่างๆ กัน แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว จำได้ว่าก่อนวันจะครบการเกษียณอายุเล็กน้อย (*๒๘ กันยายน ๒๕๕๓*) ภรรยาได้ถามว่า รู้สึกใจหายไหม? ตัวเธอเองยังรู้สึกใจหายเลย เพราะเมื่อเธอเลิกงานแล้ว เธอก็จะแวะมาที่ห้องทำงานของข้าพเจ้า แล้วเราก็จะกลับแฟลตที่พักอยู่ด้วยกันเป็นประจำ แต่ต่อไปหลังจากวันมะรืนนี้ (*๓๐ กันยายน ๒๕๕๓*) ไปแล้ว อะไรๆ ก็คงจะเปลี่ยนไป ข้าพเจ้าได้ตอบเธอไปว่า ได้เตรียมตัวเตรียมใจในเรื่องนี้ไว้มาตั้งนานแล้ว จึงไม่ค่อยรู้สึกใจหายเท่าไรนัก ครั้นพอวันรุ่งขึ้น (*๒๙ กันยายน ๒๕๕๓*) ได้ขับรถขนย้ายเอาสิ่งของต่างๆ จากแฟลตที่พักกลับไปบ้านของตัวเองในตอนดึกสงัด (*ราวตี ๒*) ซึ่งในขณะนั้นสภาพของท้องถนนว่างมาก แทบไม่มีรถวิ่งอยู่บนถนนเลย มันก็เกิดคล้ายกับมีคำถามผุดขึ้นในใจตัวเองว่า นี่เราไม่รู้สึกใจหายหวั่นไหวหรือพรั่นพรึงกับการที่จะต้องเกษียณจากราชการเลยหรือ? ในใจนั้นรู้สึกเงียบ... เฉย... นิ่ง... และเป็นปรกติธรรมดาจริงๆ จนตัวเองก็ประหลาดใจ

ว่า ทำไมมันจึงเงียบ สงบ และเฉยได้ถึงเพียงนั้น แล้วก็คล้ายกับมีคำตอบปรากฏขึ้นมาว่า มันคงเพราะตัวเองได้เตรียมใจมาก่อนตั้งแต่นานแสนนานแล้ว และก็ได้ปรากฏมีคำอธิบายต่อไปขึ้นมาด้วยว่า มันก็เช่นกันกับการเตรียมตัวก่อนตาย ที่พระท่านสอนให้เราระลึกถึงความตายอยู่เป็นประจำเสมอๆ ซึ่งจะทำให้ไม่หวั่นไหวในเวลาที่ตัวเองจะต้องตายขึ้นมาจริงๆ เรื่องทั้งสองนั้นมันเกิดปรากฏขึ้นมาเทียบเคียงกันอย่างชัดเจนในห้วงความคิด

ย้อนหลังไปเมื่อข้าพเจ้าอายุ ๕๐ ปีนั้น ก็มักที่จะพูดอยู่กับบรรดาศิษย์เสมอว่า เหลืออีกเพียง ๑๐ ปีก็จะเกษียณแล้ว ใครๆ ก็ว่าอีกตั้ง ๑๐ ปี อีกตั้งนาน ตัวเองก็บอกว่าไม่นานแล้วอีกเพียง ๑๐ ปีเท่านั้น และเมื่อกาลเวลาผ่านไปๆ ข้าพเจ้าก็จะพูดชัดขึ้นๆ ว่าเวลาแห่งการที่จะเกษียณอายุนั้นมันใกล้เข้ามาเรื่อยๆ มันเป็นการเตือนตน บอกให้ตนระลึกถึงการที่ต้องถูกปลดเกษียณไปอยู่ตลอดเวลาจริงๆ ครั้นพอถึงเวลาปลดเกษียณจริง จึงเหมือนกับว่าเป็นเรื่องปรกติ ไม่มีอะไรต้องตื่นเต้น และที่น่าแปลกสำหรับตัวข้าพเจ้าก็คือ ในวันสุดท้ายของการรับราชการ (*๓๐ กันยายน ๒๕๕๓*) หลังจากหมดเวลาทำงานแล้ว ข้าพเจ้าได้งีบหลับไปประมาณสักชั่วโมงหนึ่งเห็นจะได้ แต่มันน่าประหลาดเป็นอย่างมากที่พอเมื่อ

รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาแล้ว มันเกิดมีความสดชื่นกระปรี้กระเปร่าอย่างที่ตนเองไม่เคยพบมาก่อนเลย ได้บอกกับภรรยาว่า "ไม่เคยได้หลับสนิทเช่นนี้เลย ตื่นมาแล้วสมองมันว่าง โปร่ง สบายจริงๆ" ภรรยาตอบว่า "ก็บอกแล้วว่า พี่เป็นคนที่เครียดอยู่กับงาน นี่พอรู้ว่าตนเกษียณแล้ว หมดภาระแล้ว มันก็ไม่ต้องเครียดเหมือนเดิม" มันคงจะเป็นอย่างที่ภรรยาว่า ซึ่งเมื่อก่อนข้าพเจ้าก็เถียงเธอมาตลอดว่าไม่ได้เครียดอะไร และก็ทำอย่างเคยทำไปเรื่อยๆ ครั้นพอมาถึงคราวนี้คงต้องยอมรับว่าเธอพูดถูก ที่เราเคยเข้าใจว่าไม่ได้เครียดนั้น เราเข้าใจผิดมาตลอด นึกแล้วมันก็คงคล้ายกับเรื่องในสมัยข้าพเจ้ายังเป็นวัยรุ่น ในสมัยนั้นข้าพเจ้ามักจะเกิดมีแผลในปากเป็นประจำ มารดาก็บอกว่าเรานั้นเป็นโรคร้อนใน แต่ตัวเรากลับเถียงว่าไม่จริง มันน่าจะเป็นเพราะผลกรรมเก่าของเรา ที่เคยชอบแอบไปตกปลาเล่นอยู่เสมอๆ และแถมยังเป็นคนปากเสีย ชอบพูดอะไรตรงๆ กรรมมันก็เลยบันดาลให้เป็นไปอย่างนั้น ทำให้มักจะต้องกัดปาก กัดลิ้นตนเอง และเกิดแผลในปากอยู่เสมอ แต่มาในภายหลัง เพื่อนคนหนึ่งต้มยาขมกินของเขา พอเพื่อนคนนั้นเห็นเรา เขาก็ชวนกิน เราก็ลองกินดู มันก็แปลกที่มันรู้สึกเย็นภายในขึ้นมาได้ จึงรู้ว่าที่เราเถียงแม่นั้น ความจริงแล้วเราร้อนในอยู่ตลอดเวลาจนเคยชิน จนไม่รู้ตัวว่า ตัวเองนั้นกำลังเป็นโรคร้อนในอยู่

มาขณะนี้จึงได้รู้ยิ่งขึ้นว่า อะไรหลายอย่างที่เราเข้าใจว่าตัวเองไม่ได้เป็นอยู่นั้น ความจริงแล้วเราได้กำลังเป็นอย่างนั้นอยู่อย่างโต้งๆ ชัดแจ้ง แต่ตัวเราเองนั้นกลับไม่ยอมรับ และไม่เชื่อว่าเราเป็นอย่างนั้นอยู่ก็เป็นไปได้จริงๆ

สิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงใกล้การเกษียณอายุของผู้เรียบเรียงนั้น นับว่ามีหลายสิ่งที่เป็นประเด็นสามารถนำมาสอนใจตนเองให้คิด และทำให้สามารถเข้าใจอะไรที่ดีๆ ขึ้นกับตนเองได้อย่างมากมายทีเดียว พอจะสรุปได้ก็คือ

การเกษียณอายุ เมื่อคิดถึงอยู่เสมอๆ นั้นจะทำให้เกิดการเตรียมตัวพร้อมในเวลาที่ครบเกษียณจริง มีทั้งการเตรียมงานการที่จะรองรับ จึงทำให้ไม่รู้สึกหวั่นพรั่นพรึงถึงชีวิตหลังเกษียณ และถ้าหากเราจะคิดว่าชีวิตมนุษย์นั้นจะมีค่าเมื่อได้กระทำหน้าที่มนุษย์ให้เหมาะสมแล้ว จะทำให้เราวางแผนถึงงานของเราที่ควรจะต้องทำต่อไปได้เป็นอย่างดี จนเห็นว่าเรื่องที่จะต้องเกษียณนั้นเป็นเรื่องธรรมดาไปเลยทีเดียว สำหรับข้าพเจ้าแล้วการเกษียณอายุนั้น ทำให้ตนเองสามารถพอจะอนุมานได้ว่า เมื่อเรานึกถึงสิ่งใดๆ ที่มีอยู่อย่างแยบคาย ถูกต้องได้แล้ว เราก็จะมีความอุ่นใจ ไม่หวั่น

เกรง หรือยินดีอะไรกับมันจนเกินไป ดังที่ข้าพเจ้าได้เขียนมาแล้ว ถ้าจะเทียบเคียงกับเรื่องของความตาย ถ้าเราผ่านการเกษียณอายุไปได้โดยไม่พรั่นพรึงอะไร เราก็คงจะเกิดมีความเข้าใจเรื่องการพิจารณาความตายอยู่เป็นประจำได้ไม่มากก็น้อย มันจะปรากฏชัดเจนแบบเฉพาะตนขึ้นมาจริงๆ

เมื่อวันตายมาถึงจริง ผู้ที่ได้หมั่นฝึกใจให้คิดพิจารณาเรื่องเกี่ยวกับความตายนั้นอยู่ประจำ ก็คงจะมองดูความตายอย่างไม่มีความพรั่นพรึงแต่ประการใดอยู่เลย ก็อาจเป็นได้ เรื่องนี้ก็เป็นแต่การคาดเดาไปเองเท่านั้น คาดคิดอย่างนั้นก็เขียนบันทึกเอาไว้ให้พวกเราลองอ่านกันเล่นเท่านั้น คิดว่าเรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องของ "สมชีวิต" คือ การเตรียมชีวิตในแนวที่พอดีพอเพียงวิถีหนึ่งครับ

ผู้ร่วมอุปถัมภ์การพิมพ์หนังสือ

ชมรมพุทธศาสตร์และประเพณี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พระสุเทพ สิริธมฺโม	พระไตรรัตน์ อคฺคธมฺโม
แม่ชี หลั่งกุง แซ่ซื้อ	คุณชัญญานุช วงษ์ษา
คุณสุพจน์ รัศมีสวนสร้อย	คุณสุรินทร์ ทองทา
คุณวณิชชา พจนพิสุทธิ์	คุณสมเกียรติ เกิดทอง
คุณอดิศร์ เดชารัตน์	คุณศรีสุดา ปันนานุสรณ์
คุณสะอิ้ง เซ่งไพเราะ	คุณพิมพ์พรรณ เตชาหัวสิงห์
คุณอรุณี ตาปนานนท์	คุณณัฐภัส รักขิตนิธิกุล
คุณวรพร ทองผาสุก	คุณเรณู เมฆสวัสดิ์
คุณสว่าง จงรักษ์	คุณดวงกมล นาคศรีสุข
คุณวิโรจน์ เอื้อชัยเลิศกุล	คุณทวี อินทรจันทร์
คุณสุภชัย ตรีวิภานนท์	คุณสุวิทย์ ปิ่นมณี
คุณวิไลพร ติรกาญจน์	คุณยุพเยาว์ กังวาน
คุณอัจฉรา วัฒนะ	คุณรัชดาวรรณ์ ตั้งมั่น
คุณอรัญญา มณีรัตนะพร	คุณนิตินา สุขเกษม
คุณวลัยพันธ์ ปิยประภัสรานันท์	คุณสานิตย์ ชายเพ็ชร
คุณสมชาย สวัสดิ์สากุล	คุณสุวรรณี พงศ์พิพัฒนาการ
คุณวีระ สิริสิงห์	คุณก่วง ซอนไธสง
คุณสุพรรณี สังขะสะโรช	คุณอัจฉรา เหมือนแท้
คุณอำนวย ศโรภาส	คุณประมวญ ศโรภาส
คุณชาญวิทย์ วงศ์ภัทรฐิติ	บริษัท จ. พูนเพิ่ม
คุณสิทธิศักดิ์ โตปาน	คุณจิดาภา ธนะปลื้ม
คุณเยาวลักษณ์ แสงศรี	คุณมณฑิรา วงศ์นิติพัฒน์
พ.ท. สัมฤทธิ์ ปาละนิติเสนา	เรืออากาศตรี ชูศักดิ์ บัวแย้ม
คุณมงคล – คุณชะเอม โตปาน	คุณธาตรี – นันทนา วงศ์นิติพัฒน์
คุณเทียม – คุณรุ่งรัตน์ จงกมลวิวัฒน์	คุณไพบูลย์ – คุณประจวบ ธิมาศาสตร์
คุณบุญชัย - คุณสุภาพร วัชรีเมธี	คุณวิสาข์ - คุณนพวรรณ สันติพงษ์สกุล
คุณอวยพร - คุณสมชื่น พรหมเพรา	คุณสมโชค พรหมเพรา และครอบครัว
คุณนุชมน แซ่ลิ้ม พร้อมครอบครัว	คุณวริษฐ์ - คุณณัฐวิตรา กฤตยาภัทร

ผู้ร่วมอุปถัมภ์การพิมพ์หนังสือ (ต่อ)

คุณอมรรัตน์ ลัมยศ และครอบครัว
คุณกริน – คุณนิศารัตน์ กฤตยานุรักษ์
คุณทวีศักดิ์ – คุณกุยกี อนุวารีพงษ์
คุณแม่ สุพรรณ และครอบครัวอาทิตย์ตั้ง
คุณวันชัย ศรีมันตะ และครอบครัว
คุณแม่ บุปผา - คุณหนึ่งฤทัย แสงสว่าง
คุณขวัญชัย – คุณพรพรรณ เกษมพงษ์ทองดี
คุณสิริวรรณ แก้วเปล่งศรีสกุล และครอบครัว
คุณแม่ ประยงค์ ศักดิ์สุภา และลูกหลาน
คุณศิริรัตน์ – คุณเพ็ญยุภา และครอบครัวโชติชาดา

อุทิศ คุณประภัสร์ สังข์ทอง
อุทิศ คุณแม่ ตั้งง่วนเจ็ง - คุณพ่อ สมบูรณ์ ปุณณะตระกูล
อุทิศ คุณแม่ ลออ - คุณพ่อ สำราญ กิรานนท์

อ. อัจฉราวรรณ เนืองนิตย์
อ. วินัย ศิลารวม
อ. อนุรี หล่อสวัสดิ์ศิริ
อ. สมพงษ์ - อ. เพ็ญศรี พูลสวัสดิ์
อ. ดร. แสงระวี - คุณศรชัย บัวแก้ว
ผศ. ทัศน์ ทัศนียานนท์
ผศ. วิภาวัลย์ - คุณคมจักร นาคทรัพย์
ผศ. ดร. ชูวงศ์ พงศ์เจริญพาณิชย์
รศ. ดร. ทับทิม อ่างแก้ว
รศ. ดร. วีระศักดิ์ - อ. สุนีย์ คุรุธัช
รศ. ดร. จริยา วงศ์เตชธรรม
อ. วรรณญา งามขำ
อ. นฤมล เกียรติวารินทร์
อ. ยุทธนา ตันติวิวัฒน์
อ. จักรกฤษ - คุณนิตยา อาทิตย์ตั้ง
อ. ดร. พิจิตรพงศ์ สุนทรพิพิธ
ผศ. วิจิตรา - อ. สิทธิพร เพ็ชรกิจ
ผศ. ดร. พนม เพชรจตุพร
รศ. ขนิษฐา แซ่ตั้ง
รศ. ดร. มิตรชัย จงเชี่ยวชำนาญ
รศ. ดร. วิภา แสงพิสิทธิ์
รศ. ดร. ปราโมทย์ วาดเขียน
รศ. ดร. จิระเดช - คุณอมรดารา - คุณอมรเดช แจ่มสว่าง
ศ. ดร. วิวัฒน์ - คุณสุรีย์ กิรานนท์

รายชื่อหนังสือชุดแสงธรรมที่ได้จัดพิมพ์แล้ว

๑. แสงธรรมจาก
ท่านพระอาจารย์สิงห์ทอง

๒. แสงธรรมจาก
หลวงปู่หล้า เขมปัตโต

๓. บันทึกเก่าของ "เราเอง"

๔. ฟ้านั้นมันมืดเอง

๕. ส่องดาว

๖. คำท่านเล่า

๗. บรรพตคีรี

๘. ไตรภาคี

๙. คำของท่าน

๑๐. สว่างแดนดิน

๑๑. เปลวชีวิต

๑๒. ปิ่นอโศก

๑๓. หลากวิถี

๑๔. เรื่องเขา เล่ากันมา

๑๕. อมราวจี

๑๖. เก็บตก

๑๗. เก็บมาจำ นำมาเล่า

๑๘. ปรัศนีเก่า

๑๙. ยถารมณ์

๒๐. อ่านใจ

๒๑. ปัดฝุ่น

๒๒. เก็บมาเขียน เวียนมาเล่า

๒๓. เย็นลออ

๒๔. ฉ่ำสำราญ

๒๕. ม่านสุรีย์

๒๖. ศิริวิภา

๒๗. อมรดาราโสภณ

๒๘. ฝนอารมณ์

๒๙. สมชีวิต

หมายเหตุ หนังสือเหล่านี้บางเล่มได้หมดแล้ว และรอที่จะพิมพ์ใหม่ในวาระโอกาสอันควร

เจดีย์พุทธคยาก่อนบูรณะ

สมชีวิต ใช่สมใจ ทำให้สม
สมอารมณ์ จะสมใจ ได้ไหมหนอ
สมศีลทาน สมปัญญา น่าจะพอ
สมชีวิต คือเพียงพอ สงบเย็น